Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ ὅσα τὸ ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος . »	» 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος . »	» 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑρμείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 26ον | Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαρτίου 1919 | Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 16

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ HECTOR MALOT

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Τί θἄλεγα, ἂν ἡ γρηὰ μοῦ ζητοῦσε νὰ τῆς πληρώσω τὸ κλεμένο κρέας; Μὲ τί λεπτά; Κι' ἂν μᾶς ἔπιαναν, δὲν θὰ μᾶς ἔχωναν στὴ φυλακή;

Ἄμα μὲ εἶδαν νὰ τρέχω, ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση τῶβαλαν κι' αὐτοὶ στὰ πόδια, ἐνῷ ὁ Καρδούλης, ποὺ τὸν κρατοῦσα στὸν ὦμο, μἄρπαξε ἀπ' τὸ λαιμὸ γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Νὰ μᾶς φθάσουν δὲν ἦταν φόβος· μποροῦσαν ὅμως νὰ μᾶς ἔπιαναν στὸ πέρασμα καὶ ἴσα-ἴσα τέτοιος μοῦ φάνηκε ὁ σκοπὸς δυὸ-τριῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔφραζαν παράπανω τὸ δρόμο. Εὐτυχῶς, ἕνας πλάγιος δρομάκος μᾶς φανερώθηκε πάρα-κάτω ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν ἐχθρῶν. Ἔστριψα ἀμέσως μὲ τὰ σκυλιὰ καί, τρέχοντας πάντα στὰ τέσσερα, βρεθήκαμε σὲ λίγο στὰ χωράφια. Δὲν ἐστάθηκα ὅμως, παρ' ἀφοῦ ἔτρεξα τοὐλάχιστο δυὸ χιλιόμετρα. Τότε μόνο τόλμησα νὰ γυρίσω καὶ νὰ κοιτάξω πίσω: Κανένας δὲν μᾶς κυνηγοῦσε. Ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση ἦταν πάντα κοντά μου. Κι' ὁ Ζερμπίνος ἔφθανε ἀπὸ μακριά, γιατὶ αὐτὸς κάπου εἶχε σταθῆ χωρὶς ἄλλο, νὰ φάῃ τὸ κρέας του.

Τὸν ἐφώναξα. Ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ ἤξερε πὼς τοῦ ἄξιζε μιὰ καλὴ τιμωρία, σταμάτησε· κι' ἔπειτα, ἀντὶ νἄλθῃ σὲ μένα, τὸ ἔσκασε.

Σπρωγμένος βέβαια ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὁ Ζερμπίνος εἶχε κλέψει τὸ κρέας τῆς γρηᾶς. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὸν συχωρέσω γι' αὐτό. Ἦταν κλεψιὰ κι' ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ. Ἀλλοιώτικα πῶς θὰ κρατιοῦνταν ὁ θίασος σὲ πειθαρχία; Στὸ παρακάτω χωριό, ἡ Δούλση θἄκανε τὰ ἴδια· στὸ τέλος κι' αὐτὸς ὁ Κάπης θὰ νικοῦνταν ἴσως ἀπὸ τὸν πειρασμό.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τιμωρήσω τὸν Ζερμπίνο ἐκεῖ μπροστὰ 'ς ὅλους. Προτήτερα ὅμως ἔπρεπε νὰ θελήσῃ αὐτὸς νὰ παρουσιασθῆ μπροστά μου κι' ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ τὸν κατάφερνα τόσο εὔκολα.

Ὁ Κάπης θὰ τῶκανε καλύτερα.

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Ζερμπίνο! τοῦ εἶπα.

Ἔφυγε ἀμέσως. Παρατήρησα ὅμως, ὅτι δέχθηκε τὴ διαταγή μου μὲ λιγώτερο ζῆλο ἀπὸ τὸν συνειθισμένο του καί, ἀπὸ τὸ βλέμμα ποὺ μοῦρριξε πρὶν φύγῃ, κατάλαβα πὼς προθυμότερα θὰ γίνουνταν συνήγορος τοῦ Ζερμπίνου παρὰ χωροφύλακας δικός μου.

Δὲν εἶχα τώρα-παρὰ νὰ περιμένω τὸν Κάπη μὲ τὸν φυγόδικο, κι' ἐπειδὴ αὐτοὶ μπορεῖ νἀργοῦσαν, — ὁ Ζερμπίνος δὲν θὰ στέκουνταν βέβαια νὰ συλληφθῆ τόσο γρήγορα, — κι' ἐγὼ πάλι ἤμουν κατακουρασμένος ἀπὸ τὴν τρεχάλα, ἀποφάσισα νὰ σταθῶ ἐκεῖ καὶ νὰ ξεκουρασθῶ.

Φόβο δὲν εἶχα. Ἔπειτα τὸ μέρος ἦταν καταλληλότατο γιὰ ξεκούρασμα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, στὴν παραζάλη τοῦ κυνηγητοῦ, εἶχα φθάσει κοντὰ στὸ Κανάλι τοῦ Μιντὶ καί, ὕστερ' ἀπὸ τὶς ξερὲς πεδιάδες ποὺ εἶχα περάσει φεύγοντας ἀπὸ τὴν Τουλούζα, βρέθηκα τώρα σὲ μιὰ χώρα πράσινη καὶ δροσερή. Νερά, δένδρα, χλόη καὶ μιὰ βρυσούλα ποὺ ἔτρεχε ἀπ' τὶς σχισμάδες ἑνὸς βράχου, σκεπασμένου ἀπὸ φυτὰ ἀνθοστόλιστα. Τί ὥμορφο μέρος!..

Ἐκεῖ, κοντὰ στὴ βρυσούλα, κάθησα νὰ περιμένω τὴν ἐπιστροφὴ τῶν σκυλιῶν.

Πέρασε μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ φανῆ οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ἀρχίσα νἀνησυχῶ, ὅταν ἄξαφνα βλέπω τὸν Κάπη μπροστά μου, μονάχο, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ζερμπίνος;

Ὁ Κάπης ξαπλώθηκε χάμω σὰ φοβισμένος. Εἶδα τότε τὸ ἕνα του αὐτὶ ματωμένο.

Δὲν χρειάσθηκαν ἄλλες ἐξηγήσεις γιὰ νὰ καταλάβω: ὁ Ζερμπίνος ἔκαμε ἀντίσταση «κατὰ τῆς ἐξουσίας» κι' ὁ χωροφύλακάς μου, ποὺ θεωροῦσε ἴσως τὴ διαταγή μου πολὺ αὐστηρή, στάθηκε νὰ νικηθῆ ἀπὸ τὸ φυγόδικο.

Ἔπρεπε νὰ τὸν μαλώσω, νὰ τὸν τιμωρήσω; Δὲν εἶχα τὸ θἄρρος, οὔτε διάθεση νὰ τιμωρήσω ἄλλους, καταπικραμένος καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὰ δικά μου δεινά...

Ἀφοῦ ἀπέτυχε ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κάπη, δὲν εἶχα τώρα ἄλλο, παρὰ νὰ περίμενω ὡς νὰ γυρίσῃ ὁ Ζερμπίνος μονάχος του. Τὸν ἤξερα: ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐπαναστατικὸ κίνημα, θἄπεφτε, θἀποφάσιζε νὰ δεχθῆ τὴν τιμωρία του καὶ θὰ τὸν ἔβλεπα νὰ μοῦ παρουσιασθῆ μετανοιωμένος.

Ξαπλώθηκα κάτω ἀποξένα δένδρο, μὲ τὸν Καρδούλη κοντά μου δεμένο, ἀπὸ φόβο μὴν τοὔρχουνταν ἡ ἰδέα νὰ πάῃ κι' αὐτὸς νὰ βρῆ τὸν Ζερμπίνο. Ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση πλάγιασαν στὰ πόδια μου.

Πέρασ' ἔτσι πολλὴ ὥρα κι' ὁ Ζερμπίνος δὲν ἐφάνηκε. Στὸ τέλος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.

Ὅταν ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος ἦταν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Μὰ δὲν εἶχ' ἀνάγκη νὰ μοῦ πῆ ὁ ἥλιος πὼς ἦταν μεσημέρι, γιατὶ μοῦ τῶλεγε ἡ ἀδειανή μου κοιλιά. Καὶ τὰ ζῶα ἔδειχναν πὼς πεινοῦσαν: ὁ Κάπης κι' ἡ Δούλση μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, ὁ Καρδούλης μὲ διάφορες γριμάτσες.

Ὁ Ζερμπίνος ἄφαντος ἀκόμα.

«Ἀλλόκοτο ἦταν τὸ πλοῖο...» (Σελ. 122, στ. 6'.)

Τοῦ φώναξα, τοῦ σφύριξα, — τίποτα! Ποιὸς ξέρει σὲ τὶ θάμνο χωμένος, θὰ ἐχώνευε ἥσυχα, γιατὶ αὐτός, τὸ πρωΐ, εἶχε φάει καλά...

Δὲν ἤξερα πιὰ τὶ νὰ κάμω. Ἂν ἔφευγα, ὁ Ζερμπίνος μποροῦσε νὰ χαθῇ καὶ νὰ μὴ μᾶς ξανάδῃ ποτέ. Ἂν ἔμενα, δὲν θἔβρισκα τὴν εὐκαιρία νὰ κερδίσω λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ φᾶμε.

Καὶ ἴσα-ἴσα ποὺ αὐτὴ ἡ ἀνάγκη γίνουνταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἐπιτακτική. Τὰ μάτια τῶν πεινασμένων σκυλιῶν μὲ κοίταζαν μάπελπισία κι' ὁ Καρδούλης δὲν ἔπαυε νὰ τρίβῃ τὴν κοιλιά του μὲ τσιριγματάκια θυμοῦ.

Ἔστειλ' ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν Κάπη νὰ μοῦ βρῇ τὸν Ζερμπίνο· μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ξαναγύρισε μονάχος του καὶ μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω πὼς δὲν τὸν βρῆκε πουθενά.

Τὶ νὰ κάμω;

Ἂν κι' ὁ Ζερμπίνος ἦταν ὁ ἔνοχος, ποὺ μὲ τὸ σφάλμα του μᾶς ἔφερε σὲ τόσο φοβερὴ θέση, οὔτε στιγμὴ μοῦ πέρασε ἡ ἰδέα πὼς μποροῦσα νὰ τὸν ἀπαρατήσω. Τὶ θἔλεγε ὁ κύριός μου, ἂν δὲν τοῦ πήγαινα μεθαύριο καὶ τὰ τρία του σκυλιά; Ἔπειτα, μ' ὅλ' αὐτά, τὸν ἀγαποῦσα τὸν κατέργαρο τὸ Ζερμπίνο!

Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ μείνω ἐκεῖ ὡς τὸ βράδυ. Ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ καθόμαστε ἔτσι, χωρὶς νὰ κάνουμε τίποτα παρὰ νἀκούμε τὸν ταμπουρᾶ ποὺ ἔπαιζε ἡ κοιλιά μας. Τὸ τραγούδι αὐτὸ ἦταν πολὺ ἀλγεινὸ κι' ἔπρεπε νὰ βρῶ κάτι ἄλλο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ ὅλους καὶ νὰ μᾶς διασκεδάσῃ.

Ἂν κατορθώναμε νὰ ξεχάσουμε πὼς πεινοῦμε, θὰ πεινούσαμε βέβαια λιγώτερο. Μὰ πῶς; μὲ τί;...

Ἐνῷ συλλογιζόμουν νὰ βρῶ ἕνα τρόπο, θυμήθηκα πὼς ὁ Βιτάλης μοῦ εἶπε κάποτε πὼς στὸν πόλεμο, ὅταν ἕνα στράτευμα εἶναι κυρασμένο ἀπὸ μεγάλη πορεία, παίζουν μουσικὴ κι' οἱ στρατιῶτες, ἀκούγοντας εὔθυμους ἢ ἐνθουσιαστικοὺς σκοπούς, ξεχνοῦν τὴν κούραση καὶ τοὺς κόπους.

Ἴσως ἂν ἔπαιζα τώρα κάτι εὔθυμο, θὰ ξεχνούσαμε ὅλοι τὴν πεῖνα μας. Ὁπωσδήποτε, ἂν ἐγὼ καταγινόμουν νὰ παίζω καὶ τὰ σκυλιὰ νὰ χορεύουν μὲ τὸν Καρδούλη, ὁ καιρὸς θὰ περνοῦσε πιὸ γρήγορα γιὰ μᾶς.

Πῆρα τὴν ἄρπα μου (*) ποὺ τὴν εἶχ' ἀκκουμπήσει 'ς ἕνα δένδρο, ἔβαλα τοὺς ἠθοποιούς μου στὴ γραμμὴ καὶ γυρίζοντας τὴ ράχη στὸ κανάλι, ἄρχισα νὰ παίζω ἕνα βάλσι.

Στὴν ἀρχή, οἱ ἠθοποιοί μου δὲν ἔδειξαν καμμιὰ ὄρεξη γιὰ χορό. Ἦταν φανερὸ πὼς θὰ προτιμοῦσαν ἕνα κομμάτι ψωμί. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ζωήρεψαν, ἡ μουσικὴ ἔφερε τὸ ἀναγκαστικὸ ἀποτέλεσμά της, ξεχάσαμε ὅλοι τὸ ψωμὶ ποὺ μᾶς ἔλειπε κι' οὔτε τὸ ξαναθυμηθήκαμε πιά, ἐγὼ παίζοντας τὴν ἄρπα μου καὶ τὰ σκυλιὰ μὲ τὸν Καρδούλη χορεύοντας.

Ἄξαφνα ἀκούω μιὰ καθαρὴ φωνή, μιὰ παιδιάτικη φωνή, νὰ φωνάζῃ ἀπὸ πίσω μου:

— Μπράβο! Μπράβο!...

Γυρίζω ἀμέσως καὶ τὶ νὰ ἰδῶ;

Ἕνα πλοῖο ἦταν σταματισμένο στὸ κανάλι, μὲ τὴν πλώρη γυρισμένη κατὰ τὴν ὄχθη ὅπου βρισκόμουν. Τὰ δυὸ ἄλογα ποὺ τὸ ἔσερναν, εἶχαν σταθῆ στὴν ἀπέναντι.

Ἀλλόκοτο ἦταν αὐτὸ τὸ πλοῖο, τέτοιο ποὺ ποτέ μου δὲν εἶχα ξαναιδῆ. Πιὸ κοντὸ ἀπὸ τὶς συνειθισμένες μαοῦνες ποὺ μεταχειρίζουνται στὰ κανάλια, εἶχε στὸ κατάστρωμά του, λιγάκι ψηλότερ' ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ἕνα γυάλινο κιόσκι. Στὴ μπροστινὴ πλευρὰ αὐτοῦ τοῦ κιοσκιοῦ, ἦταν μιὰ βεράντα στολισμένη ἀπέξω μὲ λογιῶν-λογιῶν κισσούς, ποὺ τὰ κλωνιά τους, καρφωμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ στολίδια τῆς στέγης, ἔπεφταν σὲ μέρη-μέρη σὰν πράσινοι καταρράχτες. Μέσα 'ς αὐτὴ τὴ βεράντα, εἶδα δυὸ πρόσωπα: μιὰ κυρία, νέα ἀκόμα, μὲ ὕφος εὐγενικὸ καὶ λυπημένο, ποὺ στέκουνταν ὀρθή, κι' ἕνα παιδί, ἐν ἀγόρι σχεδὸν στὴν ἡλικία μου, ποὺ μοῦ φάνηκε ξαπλωμένο.

Αὐτὸ τὸ παιδὶ βέβαια μᾶς εἶχε φωνάξει τὰ «μπράβο». Κι' ἄμα μοῦ πέρασε ἡ ἔκπληξη τῆς πρώτης στιγμῆς, — γιατὶ τὸ θέαμα δὲν ἦταν καθόλου τρομακτικό, — ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου, γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσω.

— Γιὰ δική σου εὐχαρίστηση παίζεις; μὲ ρώτησε ἡ κυρία μὲ ξενικὴ προφορά.

— Γιὰ νὰ χορεύουν οἱ ἠθοποιοί μου καὶ... γιὰ νὰ διασκεδάζω κι' ἐγώ.

Τὸ παιδὶ ἔγνεψε κι' ἡ κυρία ἔσκυψε ἀπάνω του.

— Μπορεῖς νὰ παίξῃς ἀκόμα, μικρέ; μὲ ρώτησε σηκώνοντας τὸ κεφάλι της.

Ἀχοῦς ἐκεῖ ποὺ δὲν μποροῦσα! Καὶ τὶ ἄλλο ἤθελα, παρὰ νὰ παίξω μπροστὰ 'ς αὐτὴ τὴν «ἔντιμη ὀμήγυρη» ποὺ παρουσιάζουνταν μέσ' στὴν ὥρα!

— Προτιμᾶτε χορὸ ἢ κωμωδία; ρώτησα.

— Ὤ, κωμωδία! φώναξε τὸ παιδί.

Μὰ ἡ κυρία ἀποκρίθηκε πὼς προτιμοῦσε χορό.

— Ὁ χορὸς βαστᾶ λίγο! φώναξε τὸ παιδί.

— Ὕστερ' ἀπὸ τὸ χορό, μποροῦμε, ἂν ἡ ἔντιμη ὀμήγυρη ἐπιθυμῇ, νὰ κάμουμε διάφορα παιχνίδια, ἀπ' αὐτὰ ποὺ κάνουν καὶ στὰ ἱπποδρόμια τοῦ Παριστοῦ.

Ἦταν φράση ἀπὸ τὶς δημηγορίες τοῦ Βιτάλη αὐτὴ καὶ προσπάθησα νὰ τὴν πῶ εὐγενικὰ σὰν κι' ἐκεῖνον. Εἶχα σκεφθῆ πὼς καλύτερο θἄταν νὰ μὴ γυρέψουν κωμωδία, ποὺ θὰ δυσκολεύομουν πολὺ νὰ τὴν παραστήσω, πρῶτο γιατὶ μοῦ ἔλειπε ὁ Ζερμπίνος, καὶ δεύτερο γιατὶ δὲν εἶχα τὰ κοστούμια καὶ τὰ σκηνικὰ ποὺ χρειάζουνταν.

Ἄρχισα λοιπὸν νὰ παίζω πάλι ἕνα χορό. Ἀμέσως ὁ Κάπης ἔπιασε τὴ Δούλση μὲ τὰ δυό του πόδια ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάμποση ὥρα τὰ δυὸ σκυλιὰ στριφογύρισαν μαζὶ ρυθμικά. Ἔπειτα ὁ Καρδούλης χόρεψε μονάχος του. Ἔπειτ' ἀρχίσαμε τὰ διάφορα «παιγνίδια.» Δὲν αἰσθανόμαστε πιὰ τὸν κόπο. Οἱ ἠθοποιοί μου εἶχαν καταλάβει πὼς ἕνα γεῦμα θὰ ἦταν ἡ πληρωμή τους κι' ἐδούλευαν μὲ ὅλη τους τὴν προθυμία.

Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ κάναμε ἕνα γύμνασμα, βλέπω τὸ Ζερμπίνο νὰ ξετρυπώνῃ ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ, μιὰ στιγμὴ ποὺ τἄλλα σκυλιὰ πέρασαν ἀπὸ κοντά του, μπῆκε κι' αὐτὸς στὴ μέση θαρρετὰ κι' ἔκαμε τὸ ρόλο του.

Παίζοντας ὁλοένα καὶ προσέχοντας τοὺς ἠθοποιούς μου, κοίταζα κάπου-κάπου καὶ τὸ παιδί. Περίεργο πρᾶγμα! Ἂν καὶ τὰ παιχνίδια μας τοῦ προξενοῦσαν μεγάλη κι' ὁλοφάνερη εὐχαρίστηση, ὁ μικρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ κλαγιασμένος, ξαπλωμένος, ὁλωσδιόλου ἀκίνητος. Μόνο τὰ δυό του χέρια κουνοῦσε, γιὰ νὰ μᾶς χειροκροτῇ.

Ἦταν παράλυτος; Λὲς καὶ τὸν εἶχαν δεμένο 'ς ἕνα σανίδι.

Σιγὰ-τιγὰ ὁ ἀέρας εἶχε σπρώξει τὸ πλοῖο ὡς τὴν ὄχθη ὅπου βρισκόμουν, κι' ἔβλεπα τώρα τὸ παιδὶ σὰ νἄμουν μέσα στὸ πλοῖο, κοντά του. Ἦταν ξανθὸ καὶ χλωμό· μὰ τόσο χλωμό, ποὺ φαίνουνταν οἱ γαλάζιες φλέβες τοῦ μετώπου του κάτω ἀπ' τὸ διάφανό του πετσί. Ἡ ἔκφραση τοῦ προσώπου του ἦταν γλυκειὰ καὶ μελαγχολική· εἶχε ὅμως καὶ κάτι ἀρρωστιάρικο.

— Πόσο κοστίζουν οἱ θέσεις στὸ θεατρό σου; μὲ ρώτησε ἡ κυρία.

— Καθένας πληρώνει κατὰ τὴν εὐχαρίστηση ποὺ παίρνει.

— Τότε, μαμμά, πρέπει νὰ πληρώσουμε πολὺ ἀκριβά! εἶπε τὸ παιδί.

Καὶ πρόσθεσε μερικὰ λόγια σὲ γλῶσσα ποὺ δὲν τὴν καταλάβαινα.

— Ὁ Ἀρθοῦρος θὰ ἤθελε νὰ ἰδῇ τοὺς ἠθοποιούς σου ἀπὸ πιὸ κοντά, μοῦ εἶπε ἡ κυρία.

Ἔγνεψα 'στὸν Κάπη, ποὺ πῆρε ἀμέσως φόρα κι' ἐπήδησε στὸ πλοῖο.

— Κι' οἱ ἄλλοι; φώναξε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ὁ Ζερμπίνος κι' ἡ Δούλση ἀκολούθησαν τὸν Κάση.

— Κι' ὁ πίθηκος;

Εὔκολα θὰ πηδοῦσε κι' ὁ Καρδούλης, μὰ ποτὲ δὲν ἤμουν βέβαιος γι' αὐτόν. Μέσα στὸ πλοῖο, μονάχος του, μποροῦσε νἀρχίσῃ χωματά, ποὺ νὰ μὴν ἀρέσουν καθόλου τῆς κυρίας.

— Εἶναι κακός; μὲ ρώτησε αὐτή.

— Ὄχι, κυρία, μὰ δὲν ἀκούει πάντα.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 118.

Φοβᾶμαι μήπως δὲν φερθῇ ὅπως πρέπει.

— Ἔλα τότε μαζί του καὶ σύ.

— Εὐχαρίστως!

Ἡ κυρία ἔγνεψε 'ς ἕναν ἄνθρωπο ποὺ στέκουνταν στὴν πρύμη, κοντὰ στὸ τιμόνι, κι' ἀμέσως αὐτός, περνῶντας στὴν πλώρη, ἔρριξε στὴν ὄχθη ἕνα σανίδι. Ἀπὸ τὸ γεφύρι αὐτὸ μπόρεσα νὰ περάσω χωρὶς ἐπικίνδυνο κήδημα καὶ νὰ μπῶ στὸ πλοῖο σοβαρά, μὲ τὴν ἄρπα στὸν ὦμο καὶ μὲ τὸν Καρδούλη στὸ χέρι.

— Ὁ πίθηκος! ὁ πίθηκος! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ἀρθοῦρος.

Πῆγα κοντά του καί, ὅτο χαΐδευε καὶ περιποιοῦνταν τὸν Καρδούλη, μπόρεσα νὰ τὸν ἐξετάσω μὲ τὴν ἡσυχία μου.

Ἀλήθεια, — τί φοβερό! ἦταν δεμένος 'ς ἕνα σανίδι, ὅπως μοῦ φάνηκε κι' ἀπὸ μακριά!

— Ἔχεις, παιδί μου, ἀρεντικό; μὲ ρώτησε ἡ κυρία.

— Μάλιστα, μὰ γιὰ τὴν ὥρα εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι μόνος...

— Γιὰ πόσον καιρό;

— Γιὰ δυὸ μῆνες.

— Δυὸ μῆνες!... Τόσον καιρὸ μόνος, στὴν ἡλικία σου;...

— Εἶναι ἀνάγκη, κυρία.

— Κι' ὁ ἀφεντικός σου σὲ ἀναγκάζει νὰ ἐργάζεσαι, γιὰ νὰ τοῦ πηγαίνῃς λεπτά; Πόσο πρέπει νὰ τοῦ πᾷς στὸ τέλος τῶν δυὸ αὐτῶν μηνῶν;

— Τίποτα, κυρία. Δὲν μἀναγκάζει καθόλου. Τοῦ φθάνει νὰ κερδίζω ὅσο νὰ ζῶ μὲ τὸ θέατό μου.

— Καὶ τὸ κατάφερες αὐτὸ ὡς σήμερα;

Ἐδίστασα πρὶν νἀπαντήσω. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῇ κυρία ποὺ νὰ μοῦ ἐμπνέῃ τόσο σεβασμὸ σὰν αὐτή! Μὰ μου μιλοῦσε μὲ τόση καλωσύνη, ἡ φωνή της ἦταν τόσο γλυκειὰ καὶ τὸ βλέμμα της τόσο ἐνθαρρυντικό, ποὺ ἀποφάσισα νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Ἔπειτα, γιατὶ νὰ σωπάτω;

Τῆς διηγήθηκα λοιπὸν πῶς ἀναγκάσθηκα νὰ χωρισθῶ τὸν Βιτάλη, ποὺ τὸν φυλάκισαν γιατὶ μὲ εἶχε ὑπερασπισθῆ, καὶ πῶς, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγα ἀπὸ τὴν Τουλούζα, δὲν κατάφερα νὰ κερδίσω πενταρα.

Ὅσο μιλοῦσα, ὁ Ἀρθοῦρος ἔπαιζε μὲ τὰ σκυλιά· ἄκουγε ὅμως καὶ καταλάβαινε ὅ,τι ἔλεγα.

— Θὰ πεινᾶτε λοιπὸν ὅλοι σας! φώναξε ἄξαφνα.

Μὲ τὴ λέξη αὐτή, ποὺ τὴν ἤξεραν καλά, τὰ σκυλιὰ ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν κι' ὁ Καρδούλης νὰ τρίβῃ τὴν κοιλιά του μὲ μανία.

— Ὤ, μαμμά! ἔκαμε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ἡ κυρία κατάλαβε τὶ ἐσήμαινε αὐτὴ ἡ ἰκεσία. Εἶπε λίγα λόγια σὲ μιὰ γυναῖκα, ποὺ στέκουνταν πίσω ἀπὸ μιὰ μισανοιχτὴ πόρτα, — λόγια σὲ γλῶσσα ξένη, — καὶ σὲ λίγο, ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἔφερε ἕνα τραπεζάκι μὲ φαγιά.

— Κάθησε, παιδί μου, μοῦ εἶπε ἡ κυρία.

Δὲν ἄφισα νὰ μὲ παρακαλέσουν. Ἀμέσως ἀκκούμπησα τὴν ἄρπα μου καὶ στοιθήκα στὸ τραπέζι. Τὰ σκυλιὰ μὲ τριγύρισαν κι' ὁ Καρδούλης κάθησε στὰ γόνατά μου.

— Τρῶνε ψωμὶ τὰ σκυλιά σου; μὲ ρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

Ἀχοῦς ποὺ δὲν ἔτρωγαν ψωμί! Τοὺς ἐμοίρασα ἀπὸ μιὰ φέτα καὶ τὴν κατεβρόχθισαν.

— Κι' ὁ πίθηκος; ξαναρώτησε ὁ Ἀρθοῦρος.

Μὰ δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ φροντίσω καὶ γιὰ τὸν Καρδούλη. Μονάχος του αὐτὸς ἄρπαξε ξεβέλα κομμάτι παστίτσο καὶ μπουκώνουνταν ὁλοένα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Πῆρα κι' ἐγὼ μιὰ φέτα ψωμὶ κι' ἄρχισα νὰ τρώγω, γιὰ νὰ μὴν πῶ νὰ καταβροχθίζω. Μήπως πεινοῦσα λιγώτερο ἀπὸ τὰ ζῶα μου;

— Καϊμένο παιδί! ἔλεγε ἡ κυρία, γεμίζοντας τὸ ποτήρι μου.

Ὁ Ἀρθοῦρος δὲν ἔλεγε πιὰ τίποτα. Μᾶς κοίταζε μόνο μὲ γουρλωμένα μάτια, θαυμάζοντας βέβαια τὴν ὄρεξη ὁλονῶν μας. Γιατὶ κι' ὁ Ζερμπίνος ἀκόμα, ἂν κι' εἶχε φάει τὸ πρωΐ τὸ κλεμένο κρέας, ἔκανε σὰ νἄταν νηστικὸς ἀπὸ χθές.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΣΤΑΜΝΑ

Τέτοιο κλαψάρικο παιδί, σὰν τὸν ἀδερφό μου τὸ Γιακουμῆ, δὲν ἔχω ἰδεῖ ἀκόμα. Ἀπ' ὅσο μακριὰ θυμοῦμαι, τὸν βλέπω πάντα μὲς στο νοῦ μου, μὲ τὰ μάτια κόκκινα, πρισμένα, μὲ τὰ μάγουλα βρεγμένα. Καὶ τί; ποτάμι δάκρυα! Πρωΐ, βράδυ, νύχτα, στὸ σκολειό, στὸ σπίτι, στὸν περίπατο, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀδιάκοπα.

Ὅταν τὸν ρωτοῦσε κανείς: «Μὰ τὶ ἔχεις καὶ κλαῖς;» ἀπαντοῦσε μ' ἀναφυλλητά: «Τίποτα».

Καί, περίεργο, δὲν εἶχε τίποτα, ἔκλαιγε ἔτσι ἀπὸ συνήθεια, ὅπως φτερνίζουνται, ὅπως σκουπίζουν τὴ μύτη τους. Μόνο λίγο πιὸ πολύ, νά. Καμμιὰ φορά, ὁ πατέρας μου, ἀγανακτημένος πιά, ἔλεγε στὴ μητέρα μου:

— Μὰ εἶναι γελοῖο αὐτὸ τὸ παιδί γιὰ κοίτα το. Οὔτε βρύση νἄτανε...

— Μὴ συγχύζεσαι, φίλε μου, ἀπαντοῦσε κείνη, θὰ τοῦ περάσῃ. Στὴν ἡλικία του κι' ἐγὼ ἔτσι ἤμουνα.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γιακουμῆς! τὶ δυστυχισμένος ποὺ ἤτανε! Μπροστὰ στὸν πατέρα του, τἄχανε ὁλότελα. Θαρρεῖς καὶ τοῦφερνε κακό!

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ τραπεζιοῦ, εἴδαμε πὼς οὔτε στάλα νερὸ δὲν εἴχαμε στὸ σπίτι.

— Θέλετε νὰ πάω νὰ φέρω ἐγώ; εἶπε ὁ Γιακουμῆς πρόθυμα.

Καὶ ἄρπαξε τὴ στάμνα, μιὰ μεγάλη, κόκκινη, πήλινη στάμνα. Ὁ πατέρας μου σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Μπᾶ, ὁ Γιακουμῆς πάει γιὰ νερό; Σίγουρα, ἡ στάμνα θὰ σπάσῃ.

— Ἀκοῦς, Γιακουμῆ, λέγει ἡ μητέρα μου μὲ τὴν ἡσυχη φωνή της, ἀκοῦς τὶ λέει ὁ πατέρας σου; Πρόσεξε, παιδί μου, νὰ μὴ τὴν σπάσῃς.

— Καὶ δὲν τοῦ τὸ λές χίλιες φορές; ἐγὼ σοῦ λέγω πὼς θὰ τὴ σπάσῃ.

— Μὰ, τέλος πάντων, γιατὶ θέλετε νὰ τὴ σπάσω τὴ στάμνα: παραπονέθηκε δειλὰ ὁ Γιακουμῆς.

— Δὲ θέλω νὰ τὴ σπάσῃς, λέγω μόνο πὼς θὰ τὴ σπάσῃς! ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας, μὲ τόνο ποὺ δὲ δέχουνταν ἀντιλογία.

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Γιακουμῆς, ἄρπαξε μόνο μὲ κίνημα πεισματικὸ τὴ στάμνα καὶ βγῆκε ἀπότομ' ἀπὸ τὴν πόρτα. Σὰν νὰ μᾶς ἔλεγε·

«— Ἄ, θὰ τὴ σπάσω; Θὰ τὸ ἰδοῦμε!»

Πέρασαν πέντε λεπτά, πέρασαν δέκα, ὁ Γιακουμῆς δὲ φαίνεται. Ἡ μητέρα μου ἀρχίζει νἀνησυχῇ.

— Μὴν ἔπαθε τίποτα; - μουρμουρίζει.

— Τί θέλεις νὰ πάθῃ; τῆς λέγει ὁ πατέρας μου τραχιά. Δὲν τὸ κατάλαβες; ἔσπασε τὴ στάμνα καὶ ντρέπεται τώρα νὰ μπῇ μέσα.

Σὰν πατέρας καλὸς ποὺ ἦταν ὅμως, μ' ὅλο τὸ τραχὺ τὸ ὕφος του, σηκώθηκε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τὶ γίνηκε ὁ Γιακουμῆς.

Δὲν πῆγε πολὺ μακριά. Ὅ,τι ἄνοιξε, εἶδε τὸ Γιακουμῆ στὸ διάδρομο, μπροστὰ στὴν πόρτα, μὲ ἄδετα χέρια, σιωπηλό, πετρωμένο. Κιτρίνισε, ἄμα εἶδε τὸν πατέρα του, πρασίνισε, καὶ μὲ κομμένη φωνή, μὰ τόσο ἀδύνατη:

— Τὴν ἔσπασα, ψιθύρισε.

Κι' ἀρχίνησε τὰ κλάμματα.

Κι' ἀληθινά, τὴν εἶχε σπάσει.

(A. Daudet) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ (*)

«Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα, πῶς μπῆκες;
Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
Ἐδῶθε». — «Ἔχω ἕνα ἀγίψι, τὸν Εὐκλέα.
Τρι' ἀδέλφια, γυιό, πατέρα, Ὀλυμπιονίκες.

Νὰ μὲ ἀφίσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
Κι' ἐγὼ νὰ καμαρώσω, μὲς στὰ ὡραῖα
Κορμιά, ποὺ γιὰ κάγρίλι (*) τοῦ Ἡρακλέα
Παλεύβουν, θαμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες;

Μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμ' ὅμοια.
Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου θὰ φαντάζῃ
Μὲ τῆς ἀντρειᾶς τἀμάραντα προνόμια:

Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει,
Σὲ ἀστραφτερὸ καταβατὸ μαρμάρου,
Ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου!»

Δ. ΜΑΒΙΛΗΣ

(*) Ὁ μῦθος τῆς Καλλιπάτειρας, ποὺ ἐπέμενε νὰ εἰσέλθῃ, παρὰ τὴν συνήθειαν, εἰς τὸ Ὀλυμπιακὸν Στάδιον ὡς κόρη, μητέρα, ἀδελφὴ καὶ θεία Ὀλυμπιονικῶν, δοξασμένων ἀπὸ τὸν Πίνδαρον, ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον ἀνώνυμον Σχολιαστὴν τοῦ Πινδάρου. — Ἀγρίλι λέγεται ἡ ἀγριελαία, ὁ κότινος. — Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΞΟΔΙ ΤΗΣ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΣ

[Αὐτὸ ποὺ θὰ διαβάσετε παρακάτω, εἶναι ἀπόσπασμα ἀπὸ ἕνα ἐκτεταμένο πεζοποίημα τοῦ κ. Γ. Βλαχογιάννη, ποὺ ζωγραφίζει θαυμάσια ὅλη τὴ ζωὴ μιᾶς Πεταλούδας. Στὸ ἀπόσπασμα αὐτό, ἡ Πεταλούδα εἶναι πιά στὰ τελευταῖα της. Πιασμένη ἀπὸ μιὰ σπαραγγιὰ γεμάτη ἀγκάθια, τοῦ κάκου πολεμᾷ νὰ ξεπιαστῇ καὶ μένει ὡς που ξεψυχᾷ. Τότε βγαίνουν τὰ Μερμήγκια καὶ τῆς κάνουν τὴν κηδεία. —Ἔξοχη φυσιογνωστικὴ σελίδα, ὅπου, μὲ τὴν ἀγνότερη λαϊκὴ γλῶσσα, βέπει κανεὶς κι' ἕνα πλῆθος λαϊκὲς δοξασίες, ἀπὸ τὶς πιὸ ποιητικές. Καὶ τὸ ὕφος ταιριαστό, ἐντελῶς ποιητικό. Ἡ πεζογραφία αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ στίχους, ποὺ ἔχουν ἀκόμα κι' ὁμοιοκαταληξίες.—Σ. τ. Δ.]

... Ἤρθανε τότε ἄλλα, ὄχι πιὰ καλοκαιρινὰ πουλιά, ἤρθανε Κοράκια, ἦρθαν Κάργιες, Καλιακούδες· ποὺ μαδᾶνε τὰ μαλλιὰ ἀπ' τὶς προβατίνες, ἤρθανε Φλῶρια, Σπίνοι, μὰ κι' οἱ Κίτσες κοπιάσανε κι' ἐκεῖνες· καὶ μονάχα πουθενὰ δὲ φανῆκαν Πεταλοῦδες. Ὅλα μὲ λύσσα κυνηγᾶνε τὸ φαγί, καὶ πῶς ἀπὸ τ' ἀγκάθια ἡ φτωχούλα θὰ μπορέση νὰ ξεβγῇ; Ἀποφάσισε 'κεῖ πέρα τὴ νύχτα νὰ περάσῃ· «Ὕστερα, βλέπουμε τὴν ἄλλη μέρα· ἴσως καὶ δὲν ἔφτασε τοῦ κόσμου ἡ χάση». Ἡ ἐλπίδα τὴν κρατάει ἀκόμα, καὶ χαρὰ στονε τέτοιο καλὸ ποὺ τῶχει.

Κι' ἦρθε τ' ἄγριο Πρωτοβρόχι, κι' ἦρθε ἡ λάμια ἡ Βροχὴ μὲ τ' ἀσκιὰ καὶ τὰ καλάμια, τὰ σουραύλια καὶ τ' ἀσκαύλια· κι' ἦρθε ἡ Ἀνεμοσυρμὴ μὲ τούμπανα καὶ γκαΐδες, κι' ἔστησε χορὸ μ' ἀόρατες Νεράϊδες. Ἦρθε ἡ Ἀνεμοζάλη κι' ἡ Νεροποντή. Ὅμως ἦρθε καὶ μιὰ ψεύτρα Ξαστεριὰ γιὰ λίγο πάλι.

Σήκωσε ἡ Πεταλούδα ἀπάνου τὸ τρεμουλιαστὸ κεφάλι· εἶδε τὴν Ἀνυφάντρα στὸ κλαδί, νάχῃ κι' αὐτὴ τὸν ἀργαλειό της σὲ κακὸ χάλι. Πῆρε θάρρος καὶ τὴ ρώτησε.

— Κοίτα, εἶπε, πόσο τὸ φόρεμά μου νότισε· ἄχ, ντροπές, ντροπές! Ὅμως ἐσύ, καλὴ κυρά μου, πές μου: Τ' εἶν' τὸ τοξωτὸ Ζουνάρι, ἐκεῖ ψηλὰ καὶ πέρα, ποὺ στεγνώνει στὸν ἀέρα; Ἡ ὀμορφιά του μὲ θαμπώνει, ὅμως ποιὰ μέση τάχα ζώνει; Ξάστερα δὲ μπορῶ νὰ δῶ. Πάντα ἀγάπησα τὰ χρώματα ἡ φτωχή· μὲ μαγεύει ἡ ταιριαστή τους χάρη...

—Εἶναι τῆς Καλόγριας τὸ Ζουνάρι· ἅμα γεφυρώνῃ τὸ ποτάμι, θὰ χειμάσῃ, ὅμως ἡ γριὰ πέρα δὲ θὰ περάσῃ· αὐτὸ μὴ σὲ ξιπάσῃ. Γειά σου! Σύμασε τὸ φόρεμά σου...

Σοβαρή, τρύπωσε σὲ μιὰ κουφάλα. Νύχτωσε, γίνηκε σκοτάδι· κι' ἔμεινε ἡ Πεταλούδα πάλι μοναχή. Ρίχνει τὰ μάτια κάτου, βλέπει τὸν Ἀνήλιαγο, ὄξω ἀπὸ τὴν τεχνικὴ φωλιά του, νὰ φυλάῃ καρτέρι, κάνοντας τάχα τὸν κουτό, τάχα πὼς κανένα δὲ μπορεῖ νὰ βλάψῃ, καὶ πὼς καρτερεῖ νὰ πέσῃ κάνα ἀστέρι νὰ τὸ χάψῃ· ζῶ' πονηρὸ' ποὺ τόσα ξέρει.

—Ἐγώ, τῆς λέει, κοιτάω τῶν Ἀστεριῶν τὸ ψυχομέτρι αὐτὸ κι' ἔτσι τὴν ὥρα μου περνάω. Θέλεις νὰ σοῦ τὰ ξηγήσω μὲ τὸ καταλεφτό; Θέλεις νὰ τὰ λογαριάσω χωρὶς λάθη; Ἔλα κοντύτερα· μαζί μου κανεὶς δὲν ἔχει τίποτα νὰ πάθῃ..

—Τί καλὸ θὰ βγῇ σὲ κανένα νὰ τὰ μάθῃ... Θὰ προτιμοῦσα ἀπὸ τὸ σπίτι μου τὴ νύχτα νὰ μὴ βγῶ, ἂν εἶχα...

—Βλέπεις τ' Ἀλέτρι, βλέπεις τὸ Ζυγό, αὐτὸ ποὺ λένε καὶ Ζυγάλετρο: Βλέπεις τὸν Ἀπάρθενο Χορό; Βλέπεις τὴ Μάρω καὶ τὸ Γιάννο; Βλέπεις τὰ τρία καραπάνω;

—Τ' εἶναι τὸ Ποτάμι ποὺ λευκάζει μέσα στ' ἄλλα; Σὰν κοπάδι μοιάζει ἀπὸ χιλιάδας πεταλούδια, εἴτε ἀπὸ λευκὰ πουλιά, ποὺ ταξειδεύουν, κ' ἔτσι ταῦρε τὸ σκοτάδι· κ' ἴσως πᾶνε σ' ἄλλα μέρη, ἐκεῖ ποὺ κάει ταξείδι καὶ τὸ Καλοκαίρι.

—Οὔτε κοπάδια ἀπὸ πουλιά, οὔτε χαζοπεταλούδια· οὔτε ρεματιὰ ἀπὸ γάλα, ποὺ ἄλλα πιὸ μεγάλα ζᾶ τὴ φανταστῆκαν. Εἶναι τοῦ Παπᾶ τ' ἄχερα, Κυρά, ποὺ τοῦ χυθῆκαν ἀπὸ τὸ δισάκκι· δὲς ἐσὺ καλύτερα λιγάκι. Κι' ἦταν κολὺ τυχερά, γιατὶ βλογηθῆκαν ἀπ' τὸ Μεγάλο τὸν Παπᾶ, ποὺ ὅλα τὰ μαζεύει ἡ τὰ σκορπᾶ, κι' ἔτσι αὐτὰ σὰν ἄκακα ἄχερα κι' ἀθῶα, δὲ χαθήκανε, μάλιστα γενῆκαν τόσο φωτερά, κι' ὅλο πετοῦν ἀνάλαφρα, κι' ὅλο ἴσια, σὰν ψυχούδια παραδείσια, στ' οὐρανοῦ τ' ἀνώγεια λιακωτὰ καὶ τὰ ὑπερῶα.

— Τί τὰ θέλω τώρα ἐγὼ τέτοια λόγια; Βλέπω μιὰ ψιλὴ καταχνιά, ποὺ τὰ σκεπάζει...

— Αὐτὸ θὰ πῇ πὼς χειμάζει καὶ πὼς ἔρχεται χιονιά... Ναί, μὰ ἐδῶ κανεὶς κρυώνει· τὸ κρύο δὲν εἶναι καὶ ντροπή· ντροπὴ σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸ κρύβει, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ καλύβι. Ὅμως ἔχω 'γώ, καὶ νὰ με μπαίνω, σέρνω ἀπὸ πάνου μου καὶ τὴ σκεπή, σὰν πῶμα σὲ μπουκάλας στόμα ταιριασμένο.

***

Ἤθελε κάπου νὰ ρωτήσῃ, τί ἦταν ἡ φωνὴ ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὰ σκοτάδια; ἤτανε τοῦ Γερανοῦ, ποὔσερνε τὸ φεβισμένο του κοπάδι, κι' ὁ Χειμῶνας ὁ κακός, ἄγριος βοσκός, τὸ κυνηγοῦσε, σαλαγῶντας στ' οὐρανοῦ τὸ σάδι κάθε πλάσμα φτερωτό, μονάχο εἴτε κοπαδιαστό.

Ἤτανε πιὰ νύχτα σκοτεινή, σὰν τὴν Ἅδη. Ἡ Πεταλούδα τίποτα δὲ νοιώθει· ὅλα μέσα της σβυστῆκαν, καὶ συλλογισμοὶ καὶ πόθοι. Κι' ὅλα ὀνείρατα γενῆκαν. Πεταλούδια μύρια, σὰν αὐτὴ ὄμορφα πετᾶνε καὶ σιγομιλᾶνε: «Πᾶμε σὲ λουλούδια, πᾶμε σὲ χαμόμηλα καὶ μολοχάνθια, πᾶμε σ' ἀνθισμένα κλωνία, ποὺ δὲν ξεφυλλᾶν αἰώνια, πᾶμε σὲ σφαλάχτια, σὲ λουλουδιασμένα ἀγκάθια... πᾶμε...» Πᾶν καὶ πᾶνε. . . τὴν Πεταλούδα πιὰ νεκρὴ πίσω τους τὴν παρατᾶνε.

Τότε κίνησε νὰ βγῇ ἀπ' τὸ ὑπόγειό του καραβὰν-σαράϊ, τὸ μαυρειδερὸ Μυρμῆκι, πλήθιο, ἀμέτρητο, ἕνα καταδίκι. Κατὰ τὸ συνήθιο του τὸ αἰώνιο, ἤθελε νὰ κάμῃ τὸ στερνό του ψώνιο, πάντα χωρὶς ἀγορά, καὶ νὰ θερίσῃ χωρὶς νὰ κάμε σπορά, καὶ ν' ἀποθηκέψῃ χωρὶς σπειράκι νὰ φυτέψῃ, τέλος ὅ,τι βρῇ ἀπομεινάρι, φλούδα, τσάχαλο, παραμίκρο σπειρί, νὰ τὸ φορτώθῃ καὶ νὰ τὸ πάρῃ, στοῦ καραβὰν-σαραγιοῦ τ' ἀμπάρι νὰ τὸ κουβαλήσῃ, νάχῃ τὸ χειμῶνα μὲ τὸ τί νὰ ζήσῃ.

Εἶδανε τὴν Πεταλούδα κρεμασμένη καὶ νεκρὴ τὰ Μυρμήκια. Τὰ θαμπώνει ἡ φορεσιά της ἡ φανταχτερή· τὸ καθένα σκαρφαλώνει,—εἶναι καὶ λιγάκι ναυτικοί, σὰν Ἁγιονορῖτες καλογέροι,— ἀνεβαίνουνε στ' ἀγκαθερὰ σταλίκια, καὶ τὴν ξεμπλέκουν ἀπὸ 'κεῖ-χέρι-χέρι. Τὸ κορμί της, μ' ὅλη του τὴ φαντασιά, δὲν κάνει μήτ' ἑνὸς μυρμηκιοῦ χαψιά. Στήνουνε βουλή, κάνουνε σκέψη· τίποτα ἂν δὲν ἔχῃ κανένας νὰ κερδέψῃ, εἶναι ζῶ' ἀκὸ σόϊ, καὶ στολίδι θάναι στὸ καταχτόνιο τους κατώι, καὶ τιμὴ στῶ' Μυρμήκων τὴ φυλὴ νὰ τὴν κηδέψῃ.

Πέντε δέκα τὴ σηκώνουν. Καμαρώνει αὐτὴ σὰ νύφη, ποὺ τὴ στεφανώνουν. Πᾶνε μπροστινοὶ πολλοί, καλογέροι σκοῦροι, κι' ἕνας δέσποτας πάει ὁλομπροστινός, μὲ τὴν ἀρπαχτερή του μούρη. Κι' ὅλοι βαστᾶνε σπόρια κι' ἄχερα καὶ τσοφλια σηκωτά, σὰ νὰ βαστᾶνε μανουάλια καὶ ξαφτέρυγα καὶ θυμιατά. Κι' ὅλοι τῆς φέλνουνε συχώρια, στὰ μουγγά. Κι' ἀπὸ πίσω τ' ἄλλο τὸ Μυρμηκολόϊ ἀκολουθεῖ, μ' ἀργὸ πόδι καὶ μὲ σεβασμὸ βαθύ· κι' ὅλοι κρατοῦν τὸ φορτωμά τους, γιὰ νὰ μὴ χάνουνε καὶ τὴ δουλειά τους. Ἔτσι φτάσανε στῆς κατοικιᾶς τους τὰ κατάφλια, καὶ τὴν κατεβάσανε βαθιὰ στὴ γῆ, γιατὶ ἀπὸ 'κεῖ κι' οἱ Πεταλούδες ἔχουνε ξεβγῇ. Κι' ἔτσι τελείωσε κι' αὐτὸ τὸ ξόδι...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Πουλὶ τῶν κάμπων κοκκινόθωρο,
Ποιὰ πλάνα τύχη τῶχει στείλει
Στὸ Βράχο, ποὺ χαμόκλαδα εἶν' οἱ πέ-
[τρες του
Δέντρων κορμοὶ οἱ πεσμένοι σύλοι;

Φλόγα τῆς ζωῆς, ἄξαφνη, ἀνέλπιστα,
Μὲς σὲ μιὰ πλάση νεκρωμένη,
Δείχνει σὰ θάμμα: στὰ λευκὰ τὰ μάρμαρα
Τὴν κοκκινάδα του γραμμένη.

Καὶ πότε μοιάζει ρόδο, ποὺ ἄνθισε
Σὲ τάφου πλάκα· γέννα Χάρου,—
Καὶ πότε αἱματοστάλαμα ποὺ ἀνάβρυσε
Ἀπὸ βαθιὰ πληγὴ μαρμάρου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ὁ καλὸς ναύτης ὅμως δὲν τἄκουγε καὶ δὲν ἦταν εὐχαριστημένος παρὰ μόνο ὅταν τοὺς ἔβλεπε ὅλους στὸ ναυπηγεῖο.

Ὅλο αὐτὸ τὸ θέρος, ὁ καιρὸς ἦταν ἄσχημος. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πνιγηρὴ ζέστη, ἀκολουθοῦσαν θύελλες τρομακτικές. Ἡ ἀτμόσφαιρα γεμάτη πάντα ἠλεκτρισμό. Σπάνιο ἦταν νὰ μὴν ἀκούγουνται βροντὲς μακρινές. Ἕνας κρότος ὑπόκωφος ἀλλ' ἀκατάπαυτος, σὰν κι' ἐκεῖνον ποὺ ἀκούει κανεὶς στὶς χῶρες τοῦ Ἰσημερινοῦ.

Τὴν Πρωτοχρονιὰ μάλιστα τοῦ 1869 ἔγινε μιὰ θύελλα πάρα πολὺ δυνατὴ κι' ἕνα πλῆθος κεραυνοὶ ἔπεσαν στὴ νῆσο. Μεγάλα δένδρα κεραυνοβολήθηκαν κι' ἀνάμεσα σάλλα, κάηκε καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πελῶριες ἐκεῖνες ἀκακίες, ποὺ ἐσκίαζαν τὴν αὐλὴ πρὸς τὴ μεσημβρινὴ ὄχθη τῆς λίμνης. Ἡ θύελλα αὐτὴ εἶχε ὅραγε καμμιὰ σχέση μ' ὅσα γίνουνταν ὀλοένα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς; Ὑπῆρχε συγγένεια ἀνάμεσα στὴ διατάραξη τῆς ἀτμόσφαιρας καὶ στὴ διατάραξη τῶν ἐγκάτων τοῦ νησιοῦ;...

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἔτεινε νὰ τὸ πιστέψῃ, γιατὶ εὐθὺς ὕστερ' ἀπὸ τὴ θύελλα, τὰ ἡφαιστειακὰ συμπτώματα φάνηκαν πιὸ ζωηρά.

Τὸ πρωὶ τῆς 3 Ἰανουαρίου, ὁ Χάρμπερτ ποὺ εἶχε ἀναιβῇ στ' ὀροπέδιο τῆς Τερψιθέας γιὰ νὰ ζέψῃ ἕνα ὀνάγγη, εἶδε πυκνότατο λοφίο κάπνοῦ ἐπάνω ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ Φραγκλίνου.

Εἰδοποίησε ἀμέσως τοὺς ἀποίκους, ποὺ ἀνέβηκαν ὅλοι νὰ παρατηρήσουν τὸ φαινόμενο.

—Ἔ, ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν εἶναι μόνο ἀτμοί. Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ γίγαντας δὲν ἀρκεῖται μόνο νἀναπνέῃ παρὰ καὶ καπνίζει!

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ποὺ μεταχειρίσθηκε ὁ ναύτης, παρίστανε ἀκριβῶς τὴ μεταβολὴ ποὺ εἶχε γίνῃ στὸ στόμιο τοῦ ἡφαιστείου. Τεῖς μῆνες τώρα, ὁ κρατήρας ἔβγαζε μόνο ἀτμούς, πυκνότερους ἢ ἀραιότερους, ποὺ προέρχουνταν μόνο ἀπὸ ἐσωτερικὸ ἀνάβρασμα μεταλλικῶν ὑλῶν. Τώρα ὅμως τοὺς ἀτμοὺς διαδέχουνταν ἕνας πυκνὸς καπνός, ποὺ ἀνέβαινε σὲ σχῆμα στήλης σταχτερῆς, πλατιᾶς στὴ βάση της περισσότερο ἀπὸ τριακόσια πόδια, καὶ ποὺ ἀνοίγουνταν ἀπάνω, σὰν ἕνα πελώριο μανιτάρι, ἑκατὸ σσια ἢ ὀκτακόσια πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ ἡφαιστείου.

—Ἔπιασε φωτιὰ τὸ τζάκι! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σκίλετ.

—Καὶ δὲ μποροῦμε νὰ τὸ σβύσουμε, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ.

—Ἔπρεπε ὅμως νὰ καθαρίζουν καὶ τὰ ἡφαίστεια σὰν τὶς καμινάδες, παρατήρησε ὁ Νάβ μ' ὅλη του τὴ σοβαρότητα.

—Ἀναλαμβάνεις ἐσὺ αὐτὸ τὸ καθάρισμα; τὸν ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

Καὶ ξέσπασε σὲ γέλιο τρανταχτό.

Ὁ Κύρος Σμὶθ παρατηροῦσε προσεκτικὰ τὸν καπνὸ ποὺ ἔβγαζε τὸ ἡφαίστειο καὶ μάλιστα ἀκροάζουνταν, σὰ νἄθελε νὰ συλλάβῃ κανένα μακρινό, ἀνεπαίσθητο κρότο. Εἶχε ἀπομακρυνθῆ λίγο ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ἔπειτα πάλι τοὺς ἐπλησίασε καὶ εἶπε:

—Πραγματικῶς, φίλοι μου, ἔγεινε σπουδαία μεταβολή. Οἱ μεταλλικὲς ὕλες δὲν βράζουν ἁπλῶς ὅπως πρῶτα, παρὰ ἐπῆραν φωτιά, ἄναψαν, κι' ἀπὸ τοῦτο πρέπει νὰ περιμένουμε γρήγορα τὴν ἔκρηξη.

—Θὰ τὴν ἰδοῦμε λοιπὸν κι' αὐτή, κύριε Σμίθ, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, κι' ἂν εἶναι πετυχημένη, θὰ τὴ χειροκροτήσουμε... Μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νἀνησυχοῦμε...

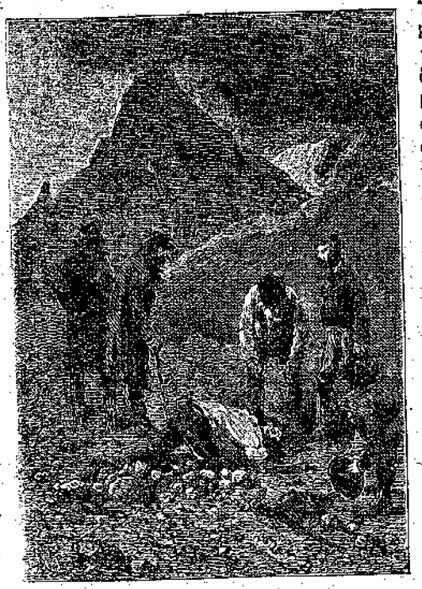

«Μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Ἄυρτων..» (Σελ. 126, στ. γ'.)

—Ὄχι, Πέγκροφ, εἶπε ὁ μηχανικός, γιατὶ ὁ παλαιὸς δρόμος τῆς λάβας εἶναι ἀκόμα ἀνοικτὸς καὶ γιατὶ ὁ κρατήρας εἶναι ἔτσι σχηματισμένος, ὥστε νὰ χύνῃ πάντα πρὸς τὰ βορεινά. Ὁπωσδήποτε...

—Ὁπωσδήποτε, ἐσυμπλήρωσε ὁ ρεπόρτερ, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε νὰ ὠφεληθοῦμε τίποτ' ἀπὸ μιὰ ἔκρηξη, προτιμότερο θάταν νὰ μὴ γίνῃ.

—Ποιὸς ξέρει! ἔκαμε ὁ ναύτης. Κι' ἂν μέσα 'ς αὐτὸ τὸ ἡφαίστειο ὑπάρχῃ κανένα χρήσιμο ὑλικό, ποὺ θὰ χυθῇ τώρα καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ τὸ μαζέψουμε;...

Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐκούνητε τὸ κεφάλι του σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν περιμένει τίποτε καλὸ ἀπὸ μιὰ ἔκρηξη ἡφαιστείου. Ἀπεναντίας, αὐτὸς ἀπὸ μέσα του ἀνησυχοῦσε. Ἂν ἡ λάβα, χάρις στὸ σχηματισμὸ τοῦ κρατήρα, δὲν ἀπειλοῦσε ἀπευθείας τὰ δασωμένα καὶ καλλιεργημένα μέρη τοῦ νησιοῦ, ἡ ἔκρηξη ὅμως μποροῦσε νάχῃ ἄλλες δυσάρεστες συνέπειες. Γιατὶ πολλὲς φορὲς οἱ ἐκρήξεις συνοδεύουνται ἀπὸ σεισμούς, κι' ἕνα νησὶ σὰν τὴν Λίγκολν, σχηματισμένο ἀπὸ πολλὰ καὶ διάφορα ὑλικά,— ἀπὸ ἐδῶ γρανίτη, ἀπ' ἐκεῖ λάβα, χῶμα ἄμμο,—ὑλικὰ ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ εἶναι δεμένα μεταξύ τους δυνατά, ἐκινδύνευε νἀποσυντεθῇ. Ἂν λοιπὸν τὸ ξεχείλισμα τοῦ ἡφαιστείου δὲν ἀποτελοῦσε πολὺ σοβαρὸ κίνδυνο, ἕνας μεγάλος σεισμός, ἕνα τράνταγμα τοῦ νησιοῦ, μποροῦσε νἄχῃ σοβαρώτατα ἀποτελέσματα.

—Μοῦ φαίνεται, εἶπε ὁ Ἄυρτων, ποὺ εἶχε ξαπλωθῆ χάμω, κι' εἶχε βάλει τὸ αὐτί του στὸ χῶμα, μοῦ φαίνεται σὰ νἀκούω ἕνα ὑπόκωφο κρότο, ὅμοιο μ' ἐκεῖνον ποὺ θἄκανε ἕνα κάρρο φορτωμένο σιδεριά.

Οἱ ἄποικοι ἀκροάσθηκαν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ βεβαιώθηκαν πὼς ὁ Ἄυρτων δὲν ἔκανε λάθος. Μὲ τὴν ὑπόκωφη ἐκείνη βροντὴ τὴν ἀδιάκοπη, ἀνακατεύουνταν κάθε τόσο ὑποχθόνια μουγγρητά, ποὺ ἔσχημάτιζαν ἕνα εἶδος «ρισφορτσάντο» ὅπως λένε στὴ μουσική, καὶ σιγὰ-σιγὰ σβύνουνταν, σὰ νὰ φυσοῦσε ἀνεμος μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἀλλὰ κανένας δυνατὸς κρότος, ποὺ θὰ φανέρωνε ἀληθινὴ ἔκρηξη, δὲν ἀκούγουνταν ἀκόμα. Αὐτὸ ἐσήμαινε, ὅτι οἱ ἀτμοὶ κι' οἱ καπνοὶ εὕρισκαν ἐλεύθερη διέξοδο ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἑστία καὶ ὅτι ὅσο ἡ βαλβίδα αὐτὴ ἦταν ἀρκετὰ πλατειά, φόβος γιὰ ἔκρηξη, γι' ἀνατίναξη, δὲν ὑπῆρχεν.

—Ἐ! δὲν πᾶμε καὶ στὴ δουλειά μας; εἶπε τότε ὁ Πέγκροφ. Ὁ κὺρ Φραγκλῖνος μπορεῖ νὰ καπνίζῃ, νὰ ρεύγεται, νὰ βογγᾷ καὶ νὰ ξερνᾷ φωτιὰ καὶ λάβα ὅσο θέλει· μὰ δὲν εἶναι λόγος αὐτὸς γιὰ νὰ μὴν κάνουμε τίποτα! Ἔλα, Ἄυρτων, Νάβ, Χάρμπερτ, κύριε Σμίθ, κύριε Σπίλετ, ἐλᾶτε! Σήμερα πρέπει νὰ δουλέψουμε ὅλοι. Σὲ δυὸ μῆνες τὸ πολύ, τὸ καινούργιο μας καράβι, ὁ «Καλότυχος» μας,— γιατὶ τὸ ἴδιο ὄνομα δὲν θὰ τοῦ βγάλουμε;—θέλω νὰ εἶναι τελειωμένος. Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ μὴ χάνουμε οὔτε ὥρα!

Ἔτσι ὅλοι οἱ ἄποικοι κατέβηκαν στὸ ναυπηγεῖο, ὅπου ἐργάσθηκαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας ἐκείνης, χωρὶς νὰ τοὺς ἀπασχολήσῃ τὸ ἡφαίστειο, ποὺ δὲν φαίνουνταν κιόλας ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Ἡ φλογίτσα τοῦ καντηλιοῦ τρέμοντας καὶ πηδῶντας ἀπότομα, ρίχτει τὸ ταπεινό της φῶς στὰ γύρω καὶ μοιάζει μὲ κάτι ματάκια, ποὺ γοργὰ ἀνοιγοκλείνουν δακρυσμένα... Τώρα κάνει πιὸ μεγάλους πήδους καὶ σχηματίζει ἐτοιος τοίχους μορφὲς φανταστικές.

Τὸ λάδι λιγόστεψε.

Παίρνω τὸ μπουκάλι κι' ἐτοιμάζουμαι νὰ σίξω, μὰ ἕνα γέλιο καθαρό, κι' ὄστερα μιὰ φωνή, χτυποῦν τοὺς ἄδειους τοίχους συγκρατῶντας με :

— Χά!..χά!.. Πρόφθασε, ἄρπαξε κάτι ἀπ' τὴ ζωή... Γιατί..χμ...τὸ φυτίλι θὰ φθάση στὸ νερὸ καί, ὅ,τι κι' ἂν κάνης, θὰ σβύση !..

Ἀκουμπᾶω τὸ μπουκάλι.

Κάτι μαῦρες σκέψεις μοῦ τριγυρίζουνε τὸ κεφάλι, ποὺ βαραίνει ὁλοένα περισσότερο...

Γιὰ λίγο ξαπλώνει μιὰ ἡσυχία πληκτική.

Κατόπι γοιώθω ἕνα κρύο ἀνασασμὸ νὰ γλυστρᾶ στὰ μηλίγκια μου καὶ τὴν ἴδια συρκὴ φωνὴ νὰ λέη:

— Τὸ φυτίλι ἔφθασε στὸ νερό, θὰ σβύση!

Τὸ κάντηλι τσιτσίρισε γιὰ λίγο καὶ μετὰ ἔσβυσε.

Ἕνα βαθὺ σκοτάδι καὶ μιὰ παγωνιὰ ξαπλώνουν δῶ-μέσα.

Τὸ παράθυρο ἔχει ἀνοίξει καὶ μπαίνει ἕνα κρύο τσουχτερό.

Τὸ κλείνω.

Μπροστά μου, τὸ ρολόϊ χτυπᾷ δυνατά, ἀδυσώπητα, μὰ χωρὶς λάθος, ξέροντας πῶς σὲ λίγο θὰ φθάση ἀπὸ 'κεῖ πάρχισε. Γιατὶ ἔτσι εἶναι φτιασμένο, νὰ γράφη καὶ νὰ σβύνη σιγὰ-σιγὰ τὴ ζωή . . .

Ἀχ ! ἔξω, κάθε τόσο, φτάνει καμμιὰ κουβέντα καὶ χάνεται πάλι μὲ τὰ βήματα τοῦ διαβάτη.

Κι' οἱ φωνὲς μιᾶς ξεκουρδισμένης κιθάρας σκεπάζουνται ἀπὸ τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου ἀπ' τὴ διπλανὴ μάντρα.

Γελοιογράφος

ΜΑΡΤΗΣ

Εἶναι κι' αὐτὸς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ περίεργες δεισιδαιμονίες τοῦ λσοῦ...καὶ τῶν παιδιῶν.

Ἄλλες φορές, πρὶν ἀκόμα ξυπνήση ὁ κόσμος, ἄκουγες τὶς φωνὲς τῶν πλανοδίων νὰ σοῦ θυμίζουν πῶς μπῆκε νέος μῆνας, μὲ εὐαίσθητα νεῦρα, ὁ πρόδρομος τῆς ἄνοιξης. Γέμιζ' ὁ ἀέρας μὲ τὴ φοβέρα τους: «Πάρτε Μάρτη,μὴ σᾶς κάψη ὁ ἥλιος !» Κι' ἔβλεπε κανεὶς κοπάδια-κοπάδια στὶς γειτονιὲς τὰ παιδάκια νὰ τρέχουν νὰ γοράσουν τὴ μαγικὴ κλωστὴ ποὺ θὰ τοὺς διατηροῦσε τὴν ἀσπράδα. . .

Καὶ τὸ περίεργο εἶναι, πῶς τὰ περισσότερα ἐρίφια τοῦ κοπαδιοῦ ἦταν μελαχροινά! Αὐτά, γιὰ πέστε μου, τί φοβοῦνταν ; Μὴν πάει καὶ μαυρίσουν ;..

Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχε συνέχεια. Ἔτρεχαν λαχανιασμένα τὰ παιδιὰ στὴ γιαγιὰ νὰ τοὺς δέση τὴν χρυσορρόδινη κλωστὴ γύρω στὸ δακτυλάκι καὶ νὰ τῆς συστήσουν μὴν τύχη καὶ ξεχάση τὸ ξέβγολμα τοῦ μῆνα, ποὺ ἔπρεπε νὰ ζητήσουν μαζὶ μὲ τὴν ὡμορφιὰ καὶ τὴν μακαριότητα. Στὸ δειλινὸ τῆς ἡμέρας, ποὺ ξεψυχοῦσε ὁ μπαμπούλας -μῆνας, ἀποχωρίζουνταν τὸ προφυλαχτάρι οἱ μικροὶ προληπτικοί, γιὰ νὰ τὸ ἀφιερώσουν σὲ κανένα κλαρὶ τριανταφυλλιᾶς ἢ νὰ τὸ χαρίσουν στὴ δράκαινα τοῦ πηγαδιοῦ. Κι' ὅπως κάθε ἀφιέρωση κρύβει κάποια ὀστεροβουλία, ἔτσι κι' οἱ πρῶτοι ἔφευγαν μὲ τὴν ἐλπίδα μιᾶς ρόδινης καὶ χαρούμενης ζωῆς, σὰν τὸ ξένοιαστο χαμόγελο τοῦ τριανταφυλλιοῦ. κι' οἱ δεύτεροι μὲ τὴν δροσιὰ τοῦ πηγαδιοῦ στὸ κάμπινι τῆς ζωῆς.

Κυανόλευκο Λάβαρο

Η ΔΟΞΑ

Ποιὸς δὲ σὲ ξέρει, λυγερὴ
πεντάμορφη Παρθένα ;
Ποιὸς εἶναι ποὺ δὲ λαχταρᾶ
νὰ σ' ἀποχτήση σένα ;

—

Κανεὶς ! Ὅλοι σὲ ξέρουνε
κι' ὅλοι τοὺς σ' ἀγαποῦνε.
Μονάχα λίγοι σ' ἔχουνε,
Πολλοὶ σ' ἐπιθυμοῦνε...

—

Πρέπει κανεὶς νὰ ἐργασθῆ
ἐσὲ γιὰ νὰ ποχτήση,
Πρέπει κανεὶς νὰ κουρασθῆ
γιὰ νὰ σὲ προσελκύση.

—

Τότε τὸν πιάνεις μὲ χαρά,
Ψηλὰ τόνε σηκώνεις,
παίρνεις δαφνόκλαδα χλωρὰ
καὶ τόνε στεφανώνεις.

Εὔα

ΞΕΡΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

Ἕνα κάρρο στὸ δρόμο ἔρριξε ἕνα φτωχὸ ἄνθρωπο. Τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο. Ἡ γυναῖκά του, ποὺ φοβισμένη στέκουνταν κοντὰ στὸ κρεββάτι του,εἶπε στὸ γιατρό. —«Μοῦ φαίνεται, γιατρέ μου,σὰν πολὺ ἄρρωστος.»

Ὁ γιατρὸς ποὺ ἀγαποῦσε νὰ κάνη ἀστεῖα, ἀποκρίθηκε :—«Φοβοῦμαι, μήπως εἶναι καὶ πεθαμένος».

Ὁ ἄρρωστος ὅταν τ'ἄκουσε αὐτό, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε:—«Ὄχι,δὲν πέθαινα ! Ζῶ ἀκόμα.»

—«Σύχασε»,τοῦ εἶπε τότε ἡ γυναῖκά του, «ὁ γιατρὸς ξέρει καλύτερα ἀπὸ σένα !!!»

(Ἀπ' τὸ Ἀγγλικό)

Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψεις τοῦ μικροῦ Γεώργου, ὅταν ἄκουσε πῶς τὰ καλύτερα ἐπιπλα εἶναι τὰ καρυδένια :

—Πόσα καρύδια ἄραγε νὰ χρειάζουνται γιὰ ἕνα κομμό ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἱμαρμένης

—Νότη ! τί εἶν' αὐτά ; ἀνάβεις τὸ κερὶ μέρα μεσημέρι ;

—Θυμήθηκατὸν παπποῦ,μαμμά.

—Ἔ καί ;

—"Οταν ζοῦσε, μοῦ ἔλεγε : «Νὰ μάνάβῃς κανένα κερί, ὅταν μὲ θυμᾶσαι, Νότη μου !»

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Γλυκειὰ Ἀνάμνηση

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ, θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῆ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ ἐφκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.)

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

		ΑΟ		
	ΠΕΙ	ΕΥ	ΠΟΝ	
ΣΙ	ΠΕ	Η	ΝΗ	ΟΣ
	ΤΗΣ	ΡΩ	ΕΥΣ	
		ΒΟ		

Νὰ συνορμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματίσουν κατοίκους τριῶν ἑλληνικῶν χωρῶν

β'.) **Γρῖφος**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ἀρχηγοῦ

Η ΔΙ
Η Η ΔΙ ΔΙ
ΤΑ Κώμη ΜΟ
Η Η ΔΙ ΔΙ
Η ΔΙ

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ὑπερήφ. Ἑλληνίδος

L - tmps - prd - n - s - rttrp- jns

Νἀναγνωσθῆ τὸ Φωνηεντόλιπον τοῦτο.

Λύσεις τοῦ 15ου φύλλου

α'.) Ἰωνᾶς, Μανασσῆς, Ἰωήλ, Ἡσαΐας, Ναούμ, Ὠσηέ. — β'.). Ἀκόμη-κόμη. — γ'.) Hiver-Hier.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1918

(*Ἴδε Ὁδηγὸν Κεφάλ. ΣΤ' § 10*)

Ὁ κανονισμὸς ἀπαιτεῖ, διὰ νὰ ἀναφερθῆ κανεὶς εἰς τὰ Ἀποτελέσματα, νὰ στείλῃ ὁ ἴδιος λεπτομερῆ Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων του. Τοῦτο ἐτηρήθη πάντοτε. Φέτος ὅμως, ἐξαιρετικῶς, ἐπειδὴ τὰ ταχυδρομεῖα ἦσαν ἄτακτα καὶ πιθανὸν νὰ ἐστάλησαν καὶ Σημειώσεις, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐλήφθησαν, ἀναφέρονται εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα καὶ μερικοί, μὲ πολλὰ Εὔσημα, τῶν ὁποίων, οὕτως ἢ ἄλλως, δὲν ἔφθασε Σημείωσις εἰς τὸ γραφεῖον μου. Τοῦτο, ἐπαναλαμβάνω, γίνεται ὁλοσδιόλου κατ' ἐξαίρεσιν. "Οταν αἱ ταχυδρομικαὶ συγκοινωνίαι θὰ εἶναι τακτικαὶ ὅπως πρῶτα, κανεὶς δὲν θἀναφέρεται χωρὶς Σημείωσιν.

ΑΝΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἰδεώδης Ἑλλὰς* [μὲ ἄλλα 300 ψευδώνυμα της] ἔλαβεν ἐν ὅλῳ Εὔσημα 459.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὴ Σημαία, 222.—Τραγούδι τῆς Λευτεριᾶς 209.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυανόλευκο Λάβαρο 199.—Χρυσόφτερη Ἐλπίδα 170.—Μεγάλη Ἑλλὰς 158.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λαρισσαῖκὸ Διαβολάκι 156. Ἄρης 145. Θέρμιος Ἀπόλλων 145. Φαίδρὸς 136. Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους 131. Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου 128. Ἀστὴρ τῆς Νίκης 127. Ζινέττα 127. Τιάρκος 127.Νικηφόρον Ξίφος 126. Τρελλὴ Ναυτοπούλα 124. Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς 120. Νικητὴς τῆς Αὐρίων 120. Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς 114. Δάφνης Στέφανος 110. Διπλέφαλος Ἀετὸς 109. Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος 103. Ἑλληνικὴ Ἀκμὴ 100. Βαρβαρομάχος Ἑλλὰς 99. Ἀνδρεῖο Ἑλληνόπουλο 98. Μαρουσιώ Ν. Κοτζιᾶ 97. Νικητήριος Δάφνη 96. Τρελλὴ Ναυτοπούλα 94. Παιδὶ τοῦ Μέλλοντος 92.Χιὼν τοῦ Μπιζανίου 89. Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης 87. Ἀστὴρ τῆς Δόξης 87. Δαφνοστεφανωμένος Ἥρως 85. Μαρκηρία 85. Φαέθων 85. Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου 84. Ἐλπὶς τῆς Πατρίδος 84. Εὐελπις Νέος 83. Κλέφτικο Βόλι 82. Ἡρωϊκὴ Σάμος 80. Τρικυμία 80. Ψωφιδεὺς 80. Λέων τῆς Χαιρωνείας 79. Ἑλληνικὸν Στέμμα 78. Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες 77. Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος 77. Πλανῆτις 77. Διάττων Ἀστὴρ 75. Ὀδοιπόρος 75. Μελαχροινὴ Σοφραζέττα 74. Παπάκι 74. Βασίλειας Χάλης73. Ἥρως τοῦ Ραβινὲ 73. Ἀνυπόταχτη 73. Προμηθεὺς Δεσμώτης 72.Νίνα Ν. Κοτζιᾶ 71. Τριουβαλοῦβερ 70. Φτωχὸ Χαμομηλάκι70.

ΕΥΦΗΜΟΙ ΜΝΕΙΑ: Κουκλίτσα 69.Ἀθριος Οὐρανὸς 68. Ἑλλὰς τ. Ὀνείρων 67. Ὑπερήφ. Ἑλληνόπουλο 66. Μακεδὼν Πρόσκοπος 60.Ξεπεσμένος Λόρδος 57.Προσκοπάκι τ. Εὐξείνου 55. Μεγάλη Ἰδέα 53. Κόρη τοῦ Βουνοῦ 50. Ἥρως τῶν Δολιανῶν 49. Ἀσπρολούλουδο 48. Νικηφόρος Στρατηγὸς 46. Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα 45. Φτερωτὴ Βαρκούλα 44. Ἀτρόμητος Ἀμαζὼν 42. Φουστανελᾶς 40. Ἀνεμώνη τοῦ Ἀγροῦ 35. Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου 33. Δὸν Κιχώτης 31.Χρυσοῦς Αἰὼν 29.Αἰολεὺς 28. Παιὰν τῆς Δόξης 24. Μελαχροινὴ Κρητικοπούλα 18. Ἀντ. Ι. Θεοφιλόπουλος 18. Πανελλήνιος Πόθος 18. Κάρμεν 12 κλπ. κλπ.

Γενικὰς Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1918 μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς : Ἄρης [25Ε], Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς [25Ε], Πατρὶς τῶν Ἡρώων [22Ε], Πηνελόπη Δούη [21Ε].Ζήθι ὦ Πατρὶς [20Ε], Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους [20Ε], Τριανταφυλλένια [20Ε]. Δορυφόρος [19Ε]: Ξεπεσμένος Λόρδος [19Ε], Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα [19Ε], Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων [18Ε] καὶ Αἰολεὺς[15Ε].

—Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους ποὺ μ' ἐδοσηθησαν φέτη τὴν ἐξέλεγξιν καὶ προπάντων ἐκείνους ποὺ εἶχαν καὶ Πίνακας Βραβεῖων, ἤτοι τὰ ὀνόματα κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας, καὶ ὄχι μόνον ἀλφαβητικῶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἔληξεν ἤδη ἡ συνδρομή, νὰ σπεύσουν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις καμμία καθυστέρησις δὲν ἐπιτρέπεται, διότι δυσχεραίνει τὸ ἔργον μας.

Οἱ ἐν *Αἰγύπτῳ* καὶ *Κύπρῳ* Συνδρομηταὶ εἰμποροῦν νὰ στέλνουν τὸ ἀντίτιμον μέσον Τραπέζης Ἀθηνῶν ἢ Τραπέζης τῆς Ἀνατολῆς διὰ διατακτικῆς τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 ἕδης Εὐριπίδου τὴν 12ην Μαρτίου 1919.

Στρεβόστυπον : Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ εὐκολα βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Οἰηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάση προσεκτικά.

«ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ»

Ἡ Ἀγγελία τοῦ νέου βιβλίου τοῦ κ. Σωνοπούλου ἐλπίζω νὰ εἶναι ἕτοιμη τὰ μοιρασθῆ μὲ τὸ φύλλον τοῦτο. Ἄλλως μὲ τὸ προσεχές, ἀφεύκτως, θὰ τὴν ἰδοῦν ὅλοι.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω πολὺ—εἶναι παράλησις καὶ τοῦ κ. Φαίδωνος,—νὰ μὴ τὴν κρατήσετε μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό σας; ἀλλὰ νὰ τὴν δείξετε καὶ 'ς ὅλους σας τοὺς γνωστούς, μικροὺς καὶ μεγάλους; γιατὶ τὸ βιβλίο θὰ εἶναι γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γιὰ κάθε ἡλικία, ἀκὸ ἕφηβο 16 χρόνων, ἕως γέρο... Σὲ τέλος μάλιστα, ἐπειδὴ τοῦ ἀτομικοῦ Δελτίου Περιγγελίας, ἡ Ἀγγελία ἔχει καὶ τόπο γιὰ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν. Ἐλπίζω ὅτι ὅλοι θὰ τὸν χρησιμοποιήσετε, ὅλοι θὰ κάμετε ἕνα μικρὸ ξεσπέθωμα γιὰ τὸν ἀγαπητό σας Φαίδωνα.

Τὸ βιβλίο, ποὺ τυπώνεται ὁλοένα, θὰ εἶναι ἕτοιμο ὡς τὴν Πρωτομαγιά. Θὰ ποιηθῆται ἀπὸ 250 ἀπάνω κάτω σελίδες, μ' ἕνα χρυσοτυπωμένο ἐξώφυλλο, ἀλφαβητικὸ καὶ γιὰ τοὺς συνδρομητές, ἐλεύθερο ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμᾶται *δ δραχμές*. ("Ἐπρεπε δηλαδή, μὲ τὴ σημερινὴ τιμὴ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν τυπωτικῶν, νὰ διατιμηθῆ δρ. 9. Ἐλπίζω ὅμως νὰ κελυφθοῦν τὰ ἔξοδα ἀπὸ τὴ μεγάλη διάδοση ποὺ θὰ ἔχη).

Εἶναι περιττὸ τώρα νὰ σᾶ; συστήσω νὰ σπεύσετε νὰ ἐξασφαλίσετε ἀντίτυπο.Σᾶς θυμίζω μόνο τὸ «Μυστικὸ τῆς Κοντέσσας Βαλέρινας» ποὺ ἐξηντλήθη ἀμέσως καὶ σήμερα τὸ ζητοῦν τόσοι καὶ δὲν τὸ βρίσκουν...

Αὐτοὺς τοὺς στίχους ἀντιγράφω ἀπὸ τὸ ὡραιότατο γράμμα τοῦ *Ἰωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ*:

Μὲ τὴ «Μυστηριώδη Νῆσο»
Ποὺ τὰ μυστήρια αὐξάνει,
Καὶ τὸ «Χωρὶς Οἰκογένεια»
Ποὺ πάει νὰ μᾶς τρελάνῃ,

Μιὰ μόγο λύπη σκιάζει
Τὰ τόσα σου τὰ κάλλη :
Ποὺ λείψουν οἱ «Ἐπιστολὲς»—
Ἀπώλεια μεγάλη !

Ἔ, ποιὸ; ξέρει ! Μπορεῖ νὰ ξανέλθουν κι' αὐτές. Τίποτα δὲν χάνεται γιὰ πάντα.

Τὸ ζήτημα ἐλύθη, Πειρακτήριο : οἱ Πρόσκοποι μποροῦν νὰ παίρνουν καὶ ὁποιο ἄλλο περιοδικὸ θέλουν ἐκτὸς ἀπὸ τὴ «Ζωή» τους; ὑποχρεοῦνται μάλιστα νὰ ὑποσημειώνουν κάθε κλῶ. Γιὰ τὸν κ. Πλαμᾶ δὲν ἔχεις δίκιο. Ἀλήθεια ὁ κ. Σωνόπουλος; «σᾶ; τὸν ἐγνώρισα καὶ πολλὲς φορὲς τὸν ἐθεοποίησα», ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος τῶδειξε στὶς κρίσιμες στιγμές.Μὲ φορὰ π.χ. ποὺ κάποιος ἐσυκοφάντησε τὸν κ. Σ. ὅτι ἔκλεψε τὸ «Ζευγάρωμά» του ἀπὸ τὴν «Ἀμαρυλλίδα» τοῦ κ. Δροσίνη [!!], ἐνῶ αὐτός, ὁ νοικοκύρης νὰ ποῦμε, ἐτήρει μετριόφρονα σιγήν, ὁ κ. Πλαμᾶς; βγῆκε μὲ τὴν ὑπογραφή του καὶ εἶπε πῶς τὸ «Ζευγάρωμα» δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ σχέση μὲ τὴν «Ἀμαρυλλίδα». Καὶ προχθὲς πάλι, ποὺ ὁ αὐτὸς κ. Δροσίνης ἀρνήθηκε τὸ Ἀριστεῖον στὸν κ. Σ. καὶ ἔγινε τόσο ζήτημα, ὁ κ. Πλαμᾶς εἶπε στὴς «Ἀθήνας» αὐτολεξεί : «Βιβλιότατα ὁ κ. Ξενόπουλος ἔκρεπε νὰ τὸ πάρη φέτος. Δὲν ἐδιάβασα τὸ καινούργιο βιβλίο του, μὰ ὁ «Κακὸς Δρόμος» καὶ ἡ «Φωτεινὴ Σάνταρη» εἶναι ἀρκετὰ δικαιώματα».

Κι' ἄλλες καταγγελίες : Ὁ Ἰδεώδης "Ἥρως μοῦ γράφει, ὅτι ἡ «Πεταλούδα» ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Σελίδα τοῦ 11ου φύλλου, εἶναι ἀντιγραφὴ ἀπὸ τὴν ἐν Πάτραις ἐκδιδομένην «Πτιδικὴν Ἠχώ». Καὶ τὸ Χιόνι τοῦ Μπιζανίου κατηγγέλλει ὡς ἀντιγραφὴν ἀπὸ τὸν «Πτιδικὸν Ἀστέρα» τὸ «Πτιδάκι καὶ τὸ Γατάκι». Αὐτό, νομίζω, νὰ μᾶς τὸ κατηγγείλαν καὶ ἄλλοι. Καὶ ἔκαμαν πολὺ καλά. Δὲν φαίνεται κακὸς ὅποιος κατηγγέλλει, καθὼς ἐροβίβη ἡ μητέρα τοῦ Χιονιοῦ τοῦ Μπιζανίου καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀφίσῃ νὰ κάμῃ τὴν καταγγελία. Εἶναι χρέος κάθε καλοῦ, ἄμα βλέπῃ μιὰ κατάφωρη κλεψιά, νὰ τὴν κατηγγείλῃ. Γιὰ νὰ συνετίζωνται προπάντων ἐκεῖνοι ποὺ τὴν κάνουν, γιὰ νὰ μαθαίνουν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται μιὰ τέτοια ἀπάτη.

Μαρία Ντίνα, μὲ μεγάλη μου χαρὰ διάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Καὶ τί ὡραῖο! Τὸ ἔδειξα καὶ στὸν κ. Φαίδωνα, γιὰ νὰ ἰδῆ ὅσα ἐνθουσιώδη γράφεις γιὰ τὸ βιβλίο του, κι' αὐχαριστήθηκε πάρα πολύ.Περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα.

Εἶχαι δικιολογημένη, Φωτιά, ποὺ ἄργησε; τόσο νὰ μοῦ στείλῃς τὸ πρῶτο σου γράμμα, ἂν καὶ περσινὴ συνδρομήτρια. Ὅταν εἶναι στὴ μέση πολλὰ μαθήματα καὶ πολλὲς ἀρρώστειες... Σοῦ εὔχομαι φέτος νὰ μὴν ἔχῃς παρὰ μόνο τὰ μαθήματα κι' ἔτσι νὰ βρίσκῃς κάπου-κάπου καιρὸ νὰ μοῦ γράφῃς. Χαιρετίσματα στὴν ἀδελφή σου ποὺ μάγαπᾷ πολύ.

Ἀλήθεια, Ρεζγετό, καλλίτερο θἄταν ἂν ἡ Κριτικὴ τῆς Σελίδος ἐδημοσιεύετο στὸ ἴδιο φύλλο, γιὰ νἄχῃ καιρὸ νὰ κομμάτια πιὸ πρόχειρα. Ἀλλ' ἡ Ἀλληλογραφία κάθε φύλλου γράφεται πρὶν σχηματισθῆ ἡ Σελίς τοῦ ἴδιου φύλλου, ἑπομένως δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ποιὰ κομμάτια θὰ χωρέσουν 'ς αὐτὴ καὶ ποῖα θὰ μείνουν γιὰ τί, ἄλλη. Ὅμως κι' αὐτὸ ἔχει τὸ καλό του : Διαβάζετε τὴν Σελίδα ἀνεπηρέαστοι, τὴν κρίνετε μόνοι σας καὶ ὕστερα βλέπετε ἂν οἱ κρίσεις σας συμφωνοῦν μὲ τὶς δικές μου.

Πολὺ ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, Ὑπερήφανο Εὐξεινόπουλο. Σήμερα, ὡς βλέπεις, δημοσιεύονται τάποτελέσματα τῶν Εὐσήμων. Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ προκηρύξω Διαγωνισμὸν Λευκῶν Λίξεων. Θὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἐπειγοντα ἀποτελέσματα Διαγ. Διηγήματος καὶ Ἀσκήσεων. Καὶ κατόπι θὰ χίσῃ μία σειρὰ νέων Διαγωνισμῶν, Ποιητικοῦ, Κρυπτογραφικοῦ, Τυπογραφικῶν Λιθῶν κτλ. κτλ.

Ὡραία Ἐπιστολὴ μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : Ἔνδοξος Τραπεζοῦς, Πεισματάρα Κρητικιά, Ἰδεώδης Ἥρως, Φιλτάτη Ἑλλὰς, Νόρα, Ἀσπασία Χ. Φανδρίδου, Κύρος Σμίθ, Ρόδοχρους Βιολέττα, Γυθειατάκι, Δεινὸς Ψυχολόγος, Ἀνταλοῦζα, Μελαγχολικὴ Κορφιατοπούλα, Ἀεροναυτόπουλο, Ἀνοικτὸκαρδος, Ἀριελ,Νοσταλγία,Τιμημένο Τουφέκι, Ἀνεμοστρόβιλος, Τρουβαδοῦρος, Μελαγχολικὴ Ξανθούλα καὶ Ὑμνητὴς τῶν Ἡρώων.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας, τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους; γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ τὰ καλὰ ἔργα, καὶ λυποῦμαι, ποὺ ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἐκεινεσνέρκν ἀπάντησιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Ἐκφπερνοῦσα».—«Ὁ ἐξόριστος».—«Γιὰ τὸ παιδί του».—«Ὁ Γλάρος», κτλ.—«Ἡ Δίκαιασις στὴ βέμβη».—«Ἡ Ξενητειά».—«Ἔχω κι' ἐγὼ πατέρα» κτλ.—«Φλεβαριάτικη μέρα» κτλ.—«Πῶς νὰ ἐκλέγετε τοὺς φίλους σας».—«Ὁ Μίστης—Ἀνοιξις».—«Μιὰ καλὴ συμβουλή».—«Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα».—«Ἀπ' τὴ Φύσι».—«Ἤνοιξε ἡ Ἀναιξη» κτλ.—«Στὴ Σελήνη».—«Παράπονα».—«Ἤεαν γραφτό του».—«Οἱ πρόσφυγες» κτλ.—«Ἀφιέρωση».—«Γιὰ ἐνθύμησι».—«Δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός».—«Κούφαρα».—«Μεγάλος καὶ Μικρός».—«Τὸ παλτὸ τοῦ φίλου».—«Ἡ Πατρίς».—«Ἡ Νύχτα».—«Μασκαράδες» κτλ.—«Γυνκειὰ Βραδυά».—«Ἀνέκδοτο τοῦ Σχολείου μας».—«Εὔσεπτος ἀτάνητος».—«Τὰ Χελιδόνια».—«Τὸ πρῶτο δάκρυ τοῦ Χριστοῦ».—«Ἡ φλογίτσα τοῦ λευκοῦ κεριοῦ».—«Ροδοπέταλα» κτλ.—«Οἱ γάτες τοῦ παππού μου».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἐβδ. Διαγωνισμούς.

*Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος :—«Ὕπνος». Χαριτωμένο. Σ' ὅλους ἔκαμ' ἐντύπωση. Σὲ μερικοὺς φάνηκε ἀνώμαλη ἡ στιχουργία του. «Ἀλλ' αὐτοὶ δὲν θἄξεραν νὰ κρατήσουν τὸ ρυθμὸ μὲ τὶς ἀναγκαῖες συνιζήσεις. Π : χ : «Στὶ κοραλένια —χείλη του ἀνθεῖ». Πάντα ὅμως εἶναι ζήτημα, ἂν πρέπῃ νὰ γίνουνται τόσες συνιζήσεις σὲ ποιήματα παιδικά.—«Οἱ Αἴτοι». Ἀπὸ τὰ καλύτερα πεζὰ ποὺ ἔβαλα ὡς τώρα. Αὐτὸ δὲν εἶναι πιὰ γύμνασμα παιδιοῦ. Εἶναι ἀληθινὴ προσπάθεια ταλέντου ποὺ ἄρχισε πιὰ νὰ μορφώνεται. Ἐννοεῖται, ὅτι ἔχει νὰ περάσῃ ἀκόμα ἀπὸ πολλοὺς σταθμούς,γιὰ νὰ φθάσῃ τὴ σχετικὴ ἐκείνη τελειότητα, ποὺ θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πῇ : Εἶμαι συγγραφεὺς ! — «Ἔτσι κι' ἡ ζωή μας». Ἐκεῖνος ὁ στίχος «καὶ φύλλον τὰ πουλάκια τὰ καϊμένα», μοῦ φάνηκε τόσο τρυφερός, ὥστε ἀποφάσισα νὰ διορθώσω λίγο τὸ ποιηματάκι —στὸ τέλος προπάντων—καὶ νὰ τὸ βάλω. Κάτι λέει κι' αὐτό, δίνει μιὰ κάποια συγκίνηση. — «Ἐφυρίχνα». Παοίγνωστο τοῦ Φραγλίνον. Ὁ Φ. Ρ. ποὺ τὸ διασκεύασε καλοῦτσικα, ξέχασε νὰ σημειώσῃ πῶς εἶναι ξένο. Ἔτυχε νὰ τὸ ξέρω καὶ τὸ σημείωσα. Ἀλλοιώτικα τὰ θὰ γίνουνταν;—«Σκίτσα»...ἀπὸ τὸ Πινέλο τοῦ Ραφαήλ. Τί ἀριστούργημα ἔπρεπε νὰ εἶναι ; Καὶ ὅμως, ὅσν θἀρνηθῆ κανεὶς πῶς ἔχουν καίχαρη καίπρωτοτυπία.Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τοῦ Ραφαήλ,πάντα ὅμως εἶναι ἕνὸς καλοῦ μικροῦ ζωγράφου.—«Σταλαγματιές». Ἡ ἔμμετρη μετάφραση τῶν ὡραίων αὐτῶν Γνωμικῶν, μποροῦσε βέβαια νἄταν καὶ καλύτερη. Ἀλλὰ ὅποιος ἔχει τὶ δύσκολο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς διδακτικῆς, νὰ ποῦμε, ποιήσεως καὶ πόσες δυσκολίες θὰ εἶχε ὁ μεταφραστὴς νὰ τὰ ταιριάσῃ αὐτὰ ὅλα σὲ ἑξῆ γλῶσσά μας ἀπὸ τὰ Γαλλικά, θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Ἀγριόκαπια ἔκαμε κατόρθωμα.—«Ἕνας κακὸς στ ρατηγός .Παιδικό, νόστιμο καὶ διδακτικό. Δὲ θἄχῃ κανεὶς περισ

—τὸ *Ἑλληνικὸν Κλέος* μὲ *Ἀνεμοστρόβιλον, Θρίαμβ. τ. Δικ.*, *Ἀστροφεγγιάν*. — ὁ *Καλλικάντζαρος* μὲ *Πλοίαρ. Γράντ, Μήτρ. τ. Λιβέντ, Φλάμπ. τ. Λευτ.*, *Ἀνθεμίδα, Νέμον, Βουλγαροφ.*, *Λαίλαπα*, *Ἄσοφον, Κατεργάραν, Φαέθ.*, *Κάρμεν*. *Ἀγριοκάτσ.*, *Ἐρημοκούλι, Μανόν*,— τὸ *Ρουμελιωτάκι* μὲ *Ἀνακτηθ. Ἐλευθ.*, *Μικρὴ Ζανθ.*, *Κιόσκι τ. Μυτιλ.*, *Ζωνετ. Ἑλληνοπούλ.*, *Διαβολοκόρ.*, *Ὀρθλον*,—ὁ *Δεινὸς Ψυχολόγος* μὲ *Ἰδ. Ἑλλάδα*, *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπ.*, *Μιράνταν* καὶ ὅλα τὰ φιτεινὰ ψευδώνυμα *Ἀθηνῶν*, *Λαρίσσης*. — ἡ *Ἀνταλούζα* μὲ *Δητώ, Μαχαβαράτα, Ἁγιαποστολίτισσαν, Κυθέρειαν, Ζινέττεαν, Φιλοπ. Ἑλληνα*—ἡ *Ὀνειρεμένη Δευτεριὰ* μὲ *Φουρ. τ. Ἑλλ., Χορευτρ. τ. Ζαλόγγου, Κυθέρειαν. Τιάρκον, Ζινέττεαν, Βεοβένιαν*, *Ἀγριοβιολέττεαν, Μαχαβαράταν*— τὸ *Πατρινὸ Ναυτόπουλο* μὲ *Ἀνεμοστρόβ.*, *Ρομπίν, Δικεσρ. Ἀστόν.*—ὁ *Δόρδος Βιλμὸρ* μὲ *Κόντε Κουρούπη, Γιαν. Ἀγιάν.*, *Ἀνεμοστρόβ.* — τὸ *Φιόρο τοῦ Δεβάντε* μὲ *Ζέν. Νεαν.*, *Λύρ. τ. Ὁμόρ.*, *Ναυτόπ. τ. 21*,—ὁ *Νικηφόρος Οὐρανὸς* μὲ *Ναυτόπ. τ. 21, Ζέν. Νεαν.*, *Φιόρο τ. Δεβ.*—ἡ *Γρίπη* μὲ *Ζεπ. Λόρδ.*, *Ρεμβ. Σιάτ.*, *Ἰδεώδη Ἑλλάδα, Ρομπίν, Θιακὸ Διαβολάκι, Εἱμαρμένην, Αἰολέα.*—ἡ *Εἱμαρμένη* μὲ *Μπουμπουλ.*, *Σουλιώτισ.*, *Ἐκκεντρικόν*,—τὸ *Ἀσπρολούλουδο* μὲ *Δικηγ. τ. Νεολ.*, *Τεύθραν, Καστ. Δεσβιοπ.* — ὁ *Σφουγγαρᾶς* μὲ *Ἀνεμοστρόβ.*, *Ἐκκεντρ.*, *Ἀκτήν.*—ἡ *Παιδικὴ Καρδιὰ* μὲ *Κόρ. τ. Βουν.*, *Πριγκ. τ. Ἀδαμάντων, Πειρακτήρ.*—τὸ *Τιμημένο Τουφέκι* μὲ *Βοσκοπ. τ. Πηλ.*, *Κόρ. τ. Κυμ.*, *Ψευτ. Κουκλ.*—τὸ *Χρυσάνθεμον* μὲ *Καστ. Χιωτοπούλ.*, *Δόν Χιχότ.*, *Συνέδρ. τ. Βερσ.*, *Δάφνοστ. Ἕλληνα, Τρελλοφοιτήτρ.*—ὁ *Τελευταῖος Παλαιολόγος* μὲ *Νεαρ. Ντετ.*, *Ὠχρ. Δαίδην, Μαχαβαράταν, Μαρκησίαν, Ψαροπούλαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἑλληνόπυργον (στεῖλε ἀκόμη λεπτὰ 40·) Ἰδομενέα (εὐχαριστῶ πολύ· ὁ τρέχων 19ος Διαγ. Ἐσπαθ. θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου· ὅσα λοιπὸν ἐσπαθώματα γίνουν 's αὐτὸ τὸ διάστημα, θὰ περάσουν εἰς αὐτόν·) Κοσμοκράτ. Ἑλλάδα (μὰ εἶδες ποτὲ νὰ ἐγκριθῇ ψευδώνυμον μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας; δὲν ἐπιτρέπεται·) Φρέντον (δὲν μπορεῖς νὰ τὸ ἀπαγορεύσῃς· ἢ δήλωσίς σου ὅτι δὲν εἶσαι σὺ ὁ Φρέντος τῆς «Σφαίρας», εἶναι ἀρκετή·) Ἀστὸν τῆς Νίκης (καὶ συγκεντρωμένα μποροῦν νὰ σταλοῦν·) Φτωχὸ Χαμομηλάκι (δὲν τὸ ξέραμε ὅτι ἡ «Μανταλένα» μεταφράσθηκε καὶ γαλλικά· γράψε μας, σὲ παρακαλῶ, ποῦ τὸ ξέρεις ἢ ποῦ ἐδημοσιεύθη ἡ γαλλικὴ μετάφρασις;) Χάϊδεμα τ' Ἀγέρα (ὅσα κομμάτια δὲν κληρονόμουν, μόνο μετὰ ἕνα ἔτος τὰ πετῶ· ποὺ θὰ πῇ ὅτι ἕνα κομμάτι ἐγκεκριμένο μπορεῖ νὰ κληρωθῇ καὶ νὰ δημοσιευθῇ κι' ἐν ἀκόμη ἔτος μετὰ τὴν ἀποστολή του·) Ναυτόπουλο τοῦ 21 (ἔστειλα, περασταικά·) Εἱμαρμένην (σὰν ἱεραπόστολος λοιπὸν μέσα σὲ ἀγρίους!) Νυχτ. Λαρίσσης (στὴ διάθεσί σου 3,40·) Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν (πήγαινε μὲ τὴν εὐχή μου!) Ἀθάνατον Ἑλλάδα (γιὰ τὴν ἀγάπη σου εἶμαι βεβαία· μὴ στενοχωρῆσαι λοιπὸν καὶ κοίταξε πρῶτα νὰ γίνῃς ἐντελῶς καλά·) Πατρινὸ Ναυτόπουλο (λάθος· ἦταν γιὰ τὸ Ναυτόπουλο·) Ἄλκην δὲν θυμοῦμαι· περίμενε νὰ τελειώσῃ ἡ σειρὰ ἢ ὁ πρῶτος γύρος καὶ θὰ ἰδῇς·) Ρουμελιωτάκι (ἔστειλα καὶ τὰ 8 διὰ τὴν Δ. Π.) Πατριωτ. Ἕνωσιν (ὅσο εἶναι τὸ χαρτὶ καὶ τὰ τυπωτικὰ ἔτσι ἀκριβά, ἀδύνατο νὰ στεφθοῦμε γιὰ μεταρρυθμίσεις·) Ἀνδρεῖον Πολεμιστὴν (τότε δὲν θὰ τὰ ἔλαβα· ὅ,τι λαμβάνω, τὸ γράφω·) Εἰολύβιον Ι. Ι. (δὲν εἶπα στὰ παιδιά· νέοι ὅμως μποροῦν νὰ διαβάζουν καὶ Θεόκριτο·) Ρωβύρον Κατακτητὴν (δὲν ἐκληρώθησαν, τί νὰ σοῦ κάμω; ἔχω χιλιάδες τέτοια καὶ τὰ δημοσιεύω λίγα-λίγα μὲ κλῆρο·) Ἄσοφον (καλὸ τοξείδι σοῦ εὔχομαι καὶ τέλειο δυνάμωμα·) Λύραν τοῦ Ὁμήρου (ὅλα τὰ ἔστειλα·) Ἀνέλπιστη Χαρὰ (σοῦ τὸ ἔστειλα τὴν 12 Ὀκτωβρίου·) Ἀμίλκαν Βάρκαν, Φτερωτὴν Βαρκούλαν, Ἀττικὴν Νύκτα, Κόρην τοῦ Παναχαϊκοῦ κτλ. κτλ.

Γίνον Βούγαν, Σφουγγαρᾶν, Ἀτρόμητον Λέοντα, Φωτερὸ Σκοτάδι (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) Τρελλοαρσακειάδα, Γιώταν, Γοργόφτερη Νίκη, Παιδὶ τῆς Ρούμελης, Ἐπ. Λόρδ. (ἔλαβα εὐχαριστῶ.)

Ναυτοπούλαν, Κάρμεν, Καλλικάντζαρον, Ὀνειρεμένη Δευτεριά, Κοσμοκράτορα. Βραχνιασμένη Κουκουβάγια, Μεγάλην Ἰδέαν, Χρυσάνθεμον (ἔστειλα, εὐχαριστῶ)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν 4ην Μαρτίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 180οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δοκιμαὶ μέχρι τῆς 3ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλαδίων.]

206. Δεξίγριφος

Ὅποιαν νῆσον μ' ἀριθμὸν
Τεχνικὰ ἑνώσῃς,
Ἕνα εὔθυμον θεὸν
Θὰ μᾶς φανερώσῃς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκάθι

207. Τονόγριφος.

Ὅπως ἔχω ἄν μάθῃς,
Εἶμαι ρῆμα ἐκ τῶν κοινῶν.
Ἂν τὸν τόνου μου κινήσῃς,
Εἶμαι μία τῶν Μοιρῶν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Διαβολ. τ. Γυμνασίου

208. Μεταγραμματισμὸς

Βγάζω Λὰ καὶ βάζω Ρῶ
Καὶ θυμάζω κι' ἀπορῶ,
Πῶς; δημαγωγὸς ἀρχαῖος
Βασιλιᾶς βγαίνει Θηβαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀστέρος τ. Ἐλευθερίας

209. Ἀναγραμματισμὸς

Ἐπίρρημα ἀρχαῖον
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἐν γύμνασμα ὡραῖον
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.
Τὸ ἴδιο ἂν θελήσῃς,
Λύτα, νὰ κάμῃς πάλι,
Ἐν ζῶον κερασφόρον
Ἐμπρός σου θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τιμημένο Τουφέκι

210. Αἴνιγμα

Ἂν ἀνάποδα διαβάσῃς
Ἀπὸ τὰς Ἠπείρους μίαν,
Μέρος τοῦ βουνοῦ θὰ φτιάσῃς,
Μὰ χωρὶς ὀρθογραφίαν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀμαλίου Τσιμικάλη

211. Διπλοῦν

* * * * * * *= Θεὰ τιμωρός.
* * * *
* * * * * * *=Κρήτης στὴν Ἀφρική.
* * * *
* * * * * * *=Δημητριακόν.
* * * *
* * * * * * *=Προτέρημα νοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χλωμοῦ Φακίρη

212-216. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σῖτος, φόρος, βοῦς, Χίος, ὄν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτ. Ἕλληνος

217. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Ἀπόστολον:

1, Πτηνόν. 2, Θηρίον. 3, Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 4, Ἀπόστολος. 5, Μᾶς φωτίζει. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Θεᾶς τῆς Εἰρήνης

218. Μικτὸν

Θρῦ - φδ - τ - χμν
α - ε - αη - ο - αοαει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζῆθι ὦ Πατρὶς

219. Γρῖφος

ἤτοι ἤν
ἤτοι ἤτοι ἤν ἤν
μ' Ν
ἤτοι ἤτοι ἤν ἤν
ἤτοι ἤν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

ΟΙ ΛΥΤΑΙ
ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν μέχρι τῆς 4 Μαρτίου,

Συνοδευόμεναι μὲ 25 λεπτὰ

Ἀθηνῶν: Γ. Ταμβακᾶς, Κάλχας, Ξ. Καρυοφύλλης, Ε. Εὐθυμίου, Ναταλία Κόλλια, Γ. Ἀντωνίου, Ξενιτεμένο Λεωνιδιωτάκι, Ἑλληνικὴ Νίκη, Γιώτας, Παιδὶ τῆς Ρούμελης, Ἄσπρος Γάτος, Θ. Κ. Αἰλιανός, Δ. Χατζησαράντος, Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Σ. Ψυχογυιός, Ἀ. Νόβακ, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου, Δ. Γρηγορίου, Σ. Κ. Κόλλιας,—Βόλου: Κ. Πουρνάρας, Α. Κολτσιδόπουλος. Ρ. Κ. Ραφαήλ. Β. Ἀβδελᾶς, Α. Γ. Ζούλιας. Α. Σκοτεινιώτης, Α. Π. Μοσχοβίδης. Δ. Καραπάτης.—Γυθείου: Ι. Κ. Ψαρᾶς.—Θηβῶν: Κ. Τ. Τριανταφύλλου. Δ. Κ. Μαλέας Διάτρητο Λαβαρο, Κ. Μπάρμπας, Ι. Κότσου, Μ. Δ. Ράλλης,—Ἰσταιάς: Ι. Βλαχοθανάσης—Καλαμῶν: Ν. Β. Κατσαρός, Μαργαρίτα Π. Βουγιούκα, Α. Κ. Βέννης. —Καρδίτσης: Ἑλληνόπυργος.—Κεφαλοβρύσου: Γ. Χ. Μίταλης. —Κοζάνης: Ἱππότης δὲ Βοδρύ.—Λαρίσσης: Τασία Β. Παλαμιώτου. —Μιτυλήνης: Ν. Μ. Κέπετζης, Ψυχὴ τοῦ Ἀπείρου. Ν. Ἀρμουτίδης. —Πειραιῶς: Μ. Παπαθεοδούλου, —Σάμου: Κ. Γ. Μιχαήλ, Δ. Π. Σίδερις.—Σύρου: Γ. Π. Ζερβουδάκης, Σ. Πιλαφιτζῆς—Χαλκίδος: Κούλα Φραγκιά,—Χανίων: Ἀσκασία Χ. Φανδρίδου,—Χίου: Καπετανοπούλα, Σοφία Πλακωτάρη, Στέλλα Ἀγγᾶ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀποσταλέντων δεκάλεπτον μόνον μὲ τὴν λύσιν των, ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: Ναταλία Κόλλια, ἐν Ἀθήναις, Σοφία Πλακωτάρη, ἐν Χίῳ, Ν. Ἀρμουτίδης ἐν Μυτιλήνῃ. καὶ Π. Νικολάου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, οἵτινες καὶ ἐνεγράφησαν διὰ 3 μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀκριβὸ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχεῖα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[ΙΘ'—175]

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ, Τὸ ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ μᾶς παρήγγειλε νὰ σᾶς ψηφίσουμε. Δυστυχῶς δὲν εἴχαμε καιρὸ νὰ συνεννοηθοῦμε μὲ τοὺς Κυπρίους—ἤμαστε κι' ἐμεῖς διεσκορπισμένοι— καὶ σᾶς ψηφίσαμε μονάχα πενταπόσιοι...

ΣΙΕΛΚΕΣ
Μυστικοσύμβουλος «Ν. Ἑλλάδος»
(Ὑπασπιστὴς *Πειρακτηρίου*)

[ΙΘ'—176]

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΗΛΙΟΥ, Γιὰ τὸ ὄμορφο τετράδιο μὲ τὶς χαριτωμένες ἀπαντήσεις, θερμὰ εὐχαριστήρια.

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

[ΙΘ'—177]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. μὲ ἀπασάπαντα· Ἀπάντησις βεβαία καὶ ταχίστη.

ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

[ΙΘ'—178]

Ἀνεμοστρόβιλε, *Μιρέιγ, Ψαθόπυργε*, Ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; Ἀπαντήσατε ἢ στείλατε τετράδιον.

ΕΛΛΗΝΟΠΥΡΓΟΣ

[ΙΘ'—179]

Ξενιτεμένο *Λεωνιδιωτάκι*... Ἀούα!... *Ἄρη*, δέχεσαι ἀντάλλαγὴν Μ. Μυστικῶν; ΑΛΚΗΣ

[ΙΘ'—180]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μ. καὶ κάρτες μὲ ἀπασάπαντες; ποστιμᾶ ψευδωνυμούχου; Κερκύρας. Προτιμῶ καλλονάς. Μέσον Διαπλάσεως.

Μελαγχολικὴ Κορφιατοπούλα

[Θ'—181]

Ἀνταλλάσσω *Μικρὰ Μυστικὰ μὲ ὅλους*. ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

[ΙΘ'—182]

Δὲν βρίσκω λόγια νὰ δείξω μιὰ μονάχη μερτὰ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, *ἀγαπημένο* ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρο σου.

ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ

[ΙΘ'—183]

ΗΓΡΙΠΠΗ, *εἰσερχομένη στὴν Διαπλασιόκοσμο, χαιρετᾷ ἀπαξάπαντας*

[ΙΘ'—184]

Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, σὲ ἀνάκαλυψι· εἶσαι ἡ Μπίρη Ζαρζάμπα. *Τιμημένο Τουφέκι*

[ΙΘ'—185]

Ἀριελ, δέχομαι. Ἂς ρίξουμε τὶς σκέψεις μας ἔξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο!

Σένος Νεανίας

[ΙΘ'—186]

Δὲν ἔχω καμμιὰ σχέση μὲ 'κεῖνον ποὺ σφετερίζεται τὸ ψευδώνυμό μου στὴ «Σφαῖρα». ΦΡΕΝΤΟΣ

[ΙΘ'—187]

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ

Πρὸς τὸν *Διαπλασιόκοσμον*: Ἐμεῖς θέλουμε νὰ διακηρύξουμε τὴν νίκην μας. Τὸ «*Κράτος Ἀνακτήτων*», παρὰ τὰς μεγαλαύχους κραυγὰς ἀλαζονικὰς δηλώσεις του, διελύθη καὶ τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Ἤδη εἰς τὸν Διαπλασιακὸν δρίζοντα μεσουρανεῖ ὁ νικητήριος ἀστὴρ τοῦ «*Διαπλασιακοῦ Βασιλείου*».

ΖΗΤΩ ΤΟ «ΒΑΣΙΛΕΙΟ»

[ΙΘ'—188]

ΑΡΙΕΛ, σὲ συγχαίρω ἐγκάρδια γιὰ τὸ νέο σου λογοτέχνημα. Περίμενο καὶ τὸ ἄλλο. ΡΕΖΕΝΤ

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ.— Εὐριπίδου 3. Ἀθῆναι.— Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐντ. 1351